

Марія БОЄЧКО

ВСЕ, ЩО НА ДУШІ

“Писаний Камінь”

Косів
2021

УДК 821.161.2-1

Б 76

Книжка побачила світ при спонсорській допомозі ковалівських підприємців ПЕТРА БІЛІНСЬКОГО і ПЕТРА ДМИТРУКА, які постійно підтримують творчість Марії Боєчко. Велика їм подяка і шана за підтримку книговидання місцевих авторів.

Боєчко М.І.

Б 76 Все, що на душі./Боєчко — Косів: Писаний Камінь, 2021 — 192 с.

«ВСЕ, ЩО НА ДУШІ» — збірка віршів і пісень, спогадів та міркувань Боєчко Марії Іванівни, в минулому — вчительки початкових класів Ковалівської ЗОШ I-III ступенів, сьогодні — поетеси-видавця. Від початку і до кінця книжка пронизана щирою любов'ю до життя, сімейного затишку, благополуччя і тепла в родині, турботою про долю рідного краю, народу і України.

© М.І. Боєчко, 2021

© Видавництво

«Писаний Камінь», 2021

ПЕРЕДМОВА

СЛОВО АВТОРА

Життя прекрасне і цікаве, барвисте і багатогранне... Але водночас воно нелегке і непередбачуване, повне сюрпризів і несподіванок, не завжди бажаних для нас... А ще воно у кожного своє, бо у кожного тільки його доля...

А я дякую Богу за долю, яку Він мені подарував. Хоч не легкою була моя життєва дорога, я — щаслива людина. Все, що найбільше ціную в житті, я маю: чудову сім'ю і улюблену роботу. Це є два потужні крила, які тримають мене на землі. Сім'я завжди була на першому місці, мій основний плацдарм, моя міцна фортеця. А робота — моїм творчим і душевним натхненням, моєю духовною підтримкою, коли приходилося згладжувати гострі кути в житті.

Час не стоїть на місці... Життєвий кошик все більше наповнюється плодами прожитих років. У кожної людини вони різні, як плоди в осінньому саду. І приходить час їх збирати... Сьогодні мова піде про мій творчий урожай на літературно-видавничій ниві, яку я почала засівати навесні 2001 року...

Саме тоді побачила світ моя перша літературна ластівка — невеличка збірка віршів «Спалах серця». Це був крик душі ро-

мантичної і залюбленої в життя жінки... До речі, всі майбутні мої вірші, розповіді, пісні є відображенням подій чи просто коротких моментів, пережитих в той чи інший період мною особисто і частково — моїми друзями.

Запам'ятався мені назавжди день Хрещення Київської Русі і її хрестителя Володимира Великого (28 липня 2001 року). Мої друзі, учасники народного хорового колективу «Просвіта» Ковалівського Будинку культури, влаштували несподіваний сюрприз — презентацію книжки «Спалах серця». В приміщенні сільської бібліотеки зібралися всі хористи, влада села, колеги по роботі — вчителі Ковалівської ЗОШ I-III ступенів, односельці. Це для мене була надзвичайно зворушлива і ніколи незабутня подія, яка дала поштовх і натхнення до подальшої творчості. А свято Володимира Великого — традиційним днем презентацій нових видань та Днем народження літературно-мистецького альманаху «Джерельні дзвони».

З Божою допомогою і щирій підтримці рідних мені людей та друзів за 20 попередніх років я не марно прожила цей проміжок свого життя і залишила для майбутніх поколінь вагомий слід, що вважаю головним життєвим кредом для всіх людей. Звичайно, це нелегка праця, але вона варта того, щоби зберегти і примножити культуру рідного краю, залучити до цього важливого процесу сотні творчих людей Прикарпаття.

Радую і те, що не з порожніми руками я приближаюся до своєї поважної дати — 70-ї річниці від мого дня народження. В моєму творчому доробку на сьогодні 45 книжок. З них — поетичні збірки: «Спалах серця», «Я ісповідую любов», «Лети, пісне моя», «Три дороги», «Тернова межа», «Вірю, надіюсь, люблю», «Сад моєї любові»; дитячі книжки: «Дитинства світла мить», «Пролісок», «Українській дітворі про дерева і кущі», «У світі дивоквітів»; історичний посібник «Ковалівка. З глибин віків і до наших днів»; фольклорно-краєзнавчі видання: «Співокрай», «Весільні барви» (1-е і 2-е видання), «Різдвяні дзвони» (1-е і 2-е видання), «Великодні дзвони», «Співанкова тайстра» (збірник 265 українських народних пісень з нотами).

Найбільше заслуговує уваги літературно-мистецький альманах «Джерельні дзвони», започаткований мною у 2001 році, в якому друкують свої твори красного письменства і мистецтва творчі люди Прикарпаття. З того часу світ побачили 24 випуски цього колективного видання та збірка поезій «Ця неповторна мить».

Я щаслива і від того, що можу тепер допомагати видавати свої збірки віршів друзям по перу. Вже побачила світ книжка Юрія Задорожняка з Києва «З-поміж прози життя», книжка Олександри Михайлюк з Печеніжина (працює в Італії) «Загублений спокій» і книжка Мирослави Ганишевської з

Сопова «Душа вже не болить». Ці збірки від першої до останньої сторінки були підготовлені до друку мною особисто. І це не останні книжки моїх творчих друзів, які потребують допомоги.

Звичайно, кожна праця має свою оцінку і нагороду. Я теж маю певні відзнаки, що зобов'язують працювати ще краще і активніше. Першою нагородою була медаль «За заслуги перед рідною землею» з нагоди 150-ї річниці від дня народження видатного українського письменника Івана Франка (2006). У 2007 році Благодійний Міжнародний фонд Святої Марії присвоїв мені титул «Українська Мадонна». А далі були й інші відзнаки: медаль «За заслуги перед Коломийщиною», медаль «За заслуги перед Прикарпаттям», Грамота міністерства культури України і пам'ятний наручний годинник. Маю і літературні нагороди: премії Леся Гринюка, Марійки Підгірянки і відомого прикарпатського поета — Князя роси — Тараса Мельничука. Мабуть, це не скромно самому називати свої досягнення, та я безмежно вдячна всім за те, що визнали і оцінили мою працю.

Також моя велика подяка тим, хто мене підтримує, допомагає, цінує і любить. В першу чергу безмежно вдячна своєму чоловіку Іванові Боєчку за щоденну допомогу і турботу, особливо тепер, коли я фізично обмежена в усіх своїх життєво необхідних можливостях і діях. Дякую всім меценатам, які не

байдужі до стану літератури в нашому краї та в Україні взагалі. Низький уклін всім друзям по перу і читачам за щирю підтримку моєї літературно-видавничої діяльності і особистої творчості. Світ не без добрих людей. Я в цьому переконалася на своєму досвіді. З роси Вам і води, добрі люди!

А моя книжка «Все, що на душі» сама за себе говорить про її зміст, який подано в хронологічному порядку написання віршів та коротких коментарів до деяких із них. Тож запрошую Вас, дорогі читачі, здійснити подорож по стежках мого життя, яке і є дзеркалом моєї душі...

Щиро Ваша — авторка книжки
Марія БОЄЧКО

ВСЕ, ЩО НА ДУШІ

МЕТЕОРОМ РІК ПРОЛЕТІВ

Метеором цей рік пролетів,
Замітаючи вітром сліди,
Тільки миті на згадку лишив,
Як згасаючий відблиск іскри...
А ці миті такі незабутні,
Гріють душу, як вдень, так вночі,
Та бувають і зовсім відсутні,
Або ріжуть, як гострі мечі...
Бо життя таке незбагненне,
Наче йдемо по мінному полю:
Десь святкове, а більше — буденне,
Усім різну написано долю.
Рік за роком стаємо мудріші,
Заплітаємо срібло у коси...
Проминають літа все скоріше,
Непомітно, як вранішні роси.
Але щось особливе, своє,
Кожен рік нам на пам'ять лишає,
Так історія людства росте
І літопис свій вічний складає.

16.12.2019.

РІЗДВЯНИЙ ПОДАРУНОК

Різдво Христове — одне з найбільш очікуваних християнських свят для всіх людей на землі. Кожний чекає від нього якогось дива, змін, сюрпризів...і, особливо, духовного очищення, позитивних емоцій і відчуттів...

Чудовим Різдвяним подарунком для учасників літературного альманаху «Джерельні дзвони» став його 22-й випуск, за що велика подяка Михайлові Павлюку, генеральному директору видавництва «Писаний камінь» з Косова, і його помічників, технічному редактору видання Віталію Стефуракові та всім авторам за участь у ньому й матеріальній його підтримці.

Альманах вийшов тиражем 400 примірників (320с.). В ньому подано твори понад 50 літераторів Коломийщини і Косівщини та митців слова з інших областей України й заробітчан з Італії, Іспанії, Англії, Португалії, Польщі. Зміст альманаху є різноплановим, насиченим, краєзнавчо-пізнавальним... Найголовніша його мета: виховання любові і пошани до рідної української мови, до України в цілому. А ще важливо, що книжка вийшла в ювілейний 350-й рік села Ковалівки, де був започаткований цей літературний проєкт, і в якому взяли участь майже 300 творчих людей писанкового Прикарпаття.

Залишається тільки ще раз подякувати всім за плідну творчу працю і привітати з

Новим 2020-м роком, Різдвяними святами
і виходом у світ ще одної доброї книжки —
«Джерельних дзвонів-22».

* * *

Розлетілись книжки-дзвони,
Неначе лелеки.
Стрінуть їх і за кордоном,
У краях далеких.
Несуть вісточку вони
Про життя вкраїнське...
Ніхто правду так не скаже,
Як Слово піїтське.
Бо душа поета чиста,
Перо справедливе...
Хай боронить всіх Пречиста
На життя щасливе!
Щоби «Дзвони» всіх збирали
Й надалі в їх коло,
І у мирі всіх єднало
Поетичне Слово!

10.01.2020.

ДУШІ ТАК ХОЧЕТЬСЯ ТЕПЛА

Я дуже люблю співати. Без пісні не уявляю свого життя, особливо, без українських народних пісень, які з давніх давен є душею нашої рідної української нації. Пісня завжди і всюди була мені вірною супутницею на стежках моєї долі... А ще я вдячна Господу Богу за те, що наділив мене талантом писати власні пісні або мелодії на слова моїх друзів по творчості.

Є вірші, які читаєш як літературний жанр, а є такі, що зразу хочеться їх заспівати. Так було з поезіями Ігоря Геніка з Нижнього Березова, Юрія Задорожняка і Катерини Вишинської з Києва, Галини Бритвак, Ірини Ямборак і Юлії Долінської з Коломиї, Дмитра Вінтоняка і Олександри Михайлюк з Печеніжина, Галини Прокопів з Рунґорів, Надії Голіней з П'ядик, Мирослави Ганишевської з Сопова, Ганни Подоляк, Ганни Данилів і Параски Янкощук з Космача, Богдана Книжка з Ковалівки та інших поетів альманаху «ДД».

Сьогодні побачила вірш Олександри Михайлюк, і вже з першого рядка виникла мелодія... І не тільки... Хотілося продовжити думку авторки... Співала...і з'являлися нові слова... Таким чином слова Пані Лесі подаю друкованим шрифтом, а курсивом — мої. Так народився чудовий задушевний романс...

* * *

Душі так хочеться тепла,
Душі так хочеться любові,
Бува, що душу окриля
Одне-єдине добре слово.
Буває так, що у душі
Заграє сяйво переливом,
Коли із радістю в очах
Хтось скаже щось просте і миле...

ПРИСПІВ:

*«Люблю! Люблю!»,— прошу я вас
Слова ці часто говорити,
Щоб гріли душу повсякчас
Й давали сили в світі жити!*

Буває, що співа єство
І мізерні на то причини...
Але ж для нашої душі
Добро й любов — то, як перина,
Що огорне її теплом,
Що захистить від всіх і всього...
Тож будьмо щирі на любов,
Щоб душі зігрівались знову.
ПРИСПІВ: Той же.

10.01.2020.

СПІШУ ЛЮБИТИ

А ось ще одна пісня на слова Ганни Данилів з Космача та моїм доповненням...
Мабуть, усі жінки прагнуть щирої любові, душевного тепла, ніжності і здійснення найпотаємніших мрій, не зважаючи на свій вік...

* * *

Я розміняла шістдесят,
Але в душі моїй не осінь.
Роки, мов лебеді, летять,
Та серце знов кохання просить.
*Роки летять, летять роки,
Назад уже їх не вернути,
На скронях видно їх сліди,
Але в душі їх не забути.*

Вже скроні вкрила сивина,
Цунамі срібним налетіла,
А ніжна трепетна струна
Торкається мого тіла.
*Струна любові і надій
У серці моєму ще грає,
На крилах задушевних мрій
Моє кохання ще літає.*

Так швидко квапляться літа,
Час неможливо зупинити,
Пора минає золота,
Спішу щодень життя любити.

*Нехай мені вже шістдесят,
Але в душі моїй не осінь,
Хоча роки ключем летять,
Та серце ще кохання просить.*

20.11.2020.

НАЙКРАЩЕ ПОЧУТТЯ

Не соромтеся свого кохання,
Дорожіть ним, як скарбом, щодня,
Бо кохання, як літнє світання,
Що освітлює наше життя.
Забирає всі наші недуги
І лікує душевні рани,
Воно всіх окриляє повсюди,
Розквітає у серці садами...
Це — найкраще в житті почуття,
Достеменно сама у це вірю,
Бо сьогоднішнє моє буття —
Це життя мого здійснена мрія.

16.01.2020.

ДУША НЕ СТАРІЄ НІКОЛИ

Старіє наш розум і тіло,
Душа ж не старіє ніколи,
І, що би у ній не кипіло,
Простить і в добрі, і в незгоді.
Душа пам'ятає усе,
Любов її живить постійно,
Вона нас від зла береже,
Завжди її в серці леліймо.

Душа — це той храм для любови,
В яким її різбляться грані,
Любов не старіє ніколи...
Без неї були б ми, як камінь.

20.01.2020.

ЖИВІТЬ ЗАРАЗ, У ЦЮ МИТЬ

Живіть зараз, у цю мить,
Зробіть вибір на користь щастя!
Час посекундно летить,
Може, завтра вам це не вдасться.
Кохайте, літ не лічіть,
Назад їх і так не вернути,
Дітей своїх обніміть,
Щоб любов могли вашу відчути.
Мандрівку здійсніть цікаву,
Бо скільки в нас того життя?
Живіть по повній, на славу...
Але з совістю — до кінця!

21.01.2020.

УКРАЇНО МОЯ, БЕРЕГИНЕ

До 101-ї річниці Дня злуки

Україно моя, Берегине,
Усі думи про тебе мої!
Моя рідна предвічна Святине,
У чужі не поїду краї!
Бо люблю твою мову барвисту,
І пісні, вишиванку, й природу...
І коралів червоне намисто,

Що жіночу доповнює вроду.
Твоя доля й моя — нероздільні,
Вболіваю за всі твої муки,
Вірю в дні твої світлі і вільні,
Віддаю тебе всю в Божі руки.
Хай Пречиста тебе вберігає,
А Всевишній дає добру долю,
Землі кращої в світі немає,
Я молюсь за народ твій і волю.
Щоби в мирі усі проживали,
І війна закінчилась навіки,
Щоби горя вже більше не знали
Й жили в єдності всі твої діти!

22.01.2020.

СПОМИН

Стояв в задумі сивий ліс,
Шумів маленький потічок,
Ти на руках кохану ніс,
Хоч знав, що грішним був той крок...
У тій коханій мліла я,
Душа була в твоїм полоні...
Палала ватра...і серця...
Неслися іскри ввись червоні.
Пройшли роки... Блаженна мить,
Яку так хочеться згадати,
А спомин той завжди щемить,
Що крила дав колись літати.

25.01.2020.

ЛЮТИЙ

Нарешті, випав сніг,
Глибокий, бездоганний!
І де лиш тільки міг,
Засипав все — старанний...
Хурделицю в танок
Галантно запросив,
Природу у вінок
Весільний прикрасив!
Ще й вітер враз примчав,
Деревами гуляє,
Всі хмари розв'язав,
Сніжинки розганяє...
Так лютий доказав,
Що місяць він — зимовий,
І землю за ніч вбрав
У балахон казковий...

05.02.2020.

ХТО ТИ Є?

Де немає справедливості,
Там немає і благодаті!
Тліє світ у ярмі брехливості,
У якій живуть усі знаті.
Для них правда ціни не має,
Панують у своїм бездушші,
А що Бог за гріхи карає —
Це найменше турбує їх душі.
Коли квітку не поливаєш,
Від посухи вона загине.
Якщо совісті ти не маєш,
Хто ти є? Хіба ти людина?!

15.02.2020.

ДОБРОТА

Доброта. Не тільки гарне слово —
Це зміст душі, код серця,
Яке на все готове,
На будь-які пожертви.
Любові це сестра, і віри,
Надії, благодати...
Не має міри доброта,
Якщо в душі її плекати.
Та вибір тут за кожним з нас:
Добром ділитися чи ні,
А Бог розсудить у свій час,
Які ми люди на землі.

17.02.2020.

ПРОСТИТИ МОЖНА ВСЕ

Простити можна усе,
Забути усе — ніколи.
Найбільше зрада пече,
Колючкою в серці коле.
Здається, що назавжди
Із серця викинув біль...
Від згадки — не утекти,
На рану сиплеться сіль...
Лише любов нас лікує,
Гоїть душевні всі рани...
І кожне серце відчує,
Коли ця пора настане.
Чи юні ми, а чи ні —
В любові віку немає.

Простити зраду чи ні —
Про це тільки серце знає!

18.02.2020.

ГЕРОЯМ УКРАЇНИ

Ваші онуки вчилися би в школі,
А діти збудували би дім,
Родини у сімейному колі
Щасливо б жили нині у нім...
Не судилося! Афганський фатум
Забрав вас з життя у розквіті сил,
А ще — «мирний» чорнобильський атом
По всій Україні насипав могил...
І Майдан! Сотня Небесна! Схід!
«Плине кача» по всій Україні...
Та яких ще чекати нам бід
В ріднім домі, в своїй Батьківщині?
В усьому відчуття «братерська» рука,
Яка нині плюндрує наш Схід!
Чи карма якась, чи доля така
Український переслідує рід?
Чи, може, в тому наша вина,
Що про державу свою не дбаємо,
Тому й гарцює на Сході війна,
Ми ж на граблі ті ж самі ступаємо!
Скільки жертв Україна зазнала!
Скільки втратила дочок й синів!
Невже марно життя всі віддали,
Щоб досі народ глум цей терпів?!

20.02.2020.

ДЕНЬ ПИСЬМЕННИКА

В цей день районна держадміністрація вшановує найбільш відомих і популярних письменників Коломийщини. Цікаво і приємно бути присутній на такому чудовому святі рідної літератури. Та найбільша радість від зустрічі з друзями по перу, які бережуть, шанують і популяризують рідне українське Слово.

Мені в душу запав вислів популярного сучасного українського письменника Василя Шкляра: «Є в українській нації один найбільший герой — один! Який врятував націю, який зазнав найбільше репресій, нападів, зневаги. Пережив більше від усіх ударів і гніту. Це українська мова! Вона — головний герой України всіх часів». Ці слова надихнули мене написати вірш «У БЕРЕЗНІ Є СВАТО».

* * *

Сьогодні було свято —
Письменника й пера,
В яких горить, як ватра,
І серце, і душа.
Сприяють всі невтомно
Українській мові,
За неї і жертовно
Боротися готові.
Любили щоб і знали
Батьківську мову всюди,

Щоб нею розмовляли
В державі усі люди.
Бо українська мова —
«Найбільший герой нації»,
Без неї Україна
Потоне в деградації!

03.03.2020.

БОЖА ВОЛЯ

Уміють люди жартувати...
Здається, все їм сходить з рук...
Для них байки, і сміх, і жарти,
Немов є лік душевних мук.
Можливо й так, сказати важко,
Але буває такий біль,
Що сміхом лікувати тяжко,
Бо сміх отой, як в серці сіль.
Ми різні люди, така доля:
Хтось плаче гірко, хтось сміється,
Але на все є Божя воля,
На нас із неба вона ллється.

12.03.2020.

ЗВЕРНЕННЯ ДО УКРАЇНЦІВ

До вас, українці, своє слово несу,
Бо вірю у вашу я мудрість і силу,
У вашу духовну і душевну красу,
Яка між народами всіх нас різнила.
Я вірю у націю нашу вкраїнську,
Яка вже не раз пройшла Хресну дорогу,

В її перемогу над злом сатанинським,
Бо усе ми знесемо, молячись Богу.
Я вірю, надіюсь, а чи вірите й ви,
Що все буде добре у нашому домі?
Що разом ми всі, наші доньки й сини,
На благо Вітчизни трудитись свідомі?
Бо тільки у єдності, праці і мирі
Ми будемо знову на добрА висоті,
Тоді у життєвому темному вирі
Всевишній візьме нас на руки свої.
Вже досить стогнати і нарікати,
Що все негаразд в нашім ріднім краю.
Нам Господь дав шанс самим вибирати,
Яким у майбутнє підемо шляхУ...

14.03.2020.

ЦЕ — НЕ ЛЮБОВ

Як можна любити свою Батьківщину
Й водночас убивати інші народи?!
Це — не любов! Це — душі гільйотина!
Це знищення всіх законів свободи!
Любов не стріляє, в полон не бере,
Не чинить тортури, не спалює дім...
Вона усім людям щастя несе...
Благословить всіх у домі своїм!
Не можна любити й водночас вбивати,
Єднати в собі і високе, й низьке...
Я права не маю судити... Прощати!
А в серці протиріччя — сумне і гірке...

14.03.2020.

ДУМКИ ПРО ТЕБЕ...

Карантин... Багато чим можна зайнятися в цей час. Хтось читає, хтось малює, хтось приділяє увагу своїй улюбленій справі... А я вишиваю... Час від часу заглядаю в інтернет, читаю пресу, веду щоденні записи... Дуже часто пригадую приємні моменти своєї неповторної молодості... Деякі думки лягають на папір...

* * *

Ми нарізно живемо з тобою
І далеко один від одного,
Та в думках ти щоднини зі мною,
Хоч від тебе не чути ні слова.
А я рада, що ти є на світі,
Що у тебе в житті усе склалося,
Вже подружені є наші діти,
Та все добре між нами згадалося.
І, навіть, малесенька вісточка,
Яка інколи рідко з'являється,
У серці запалює іскорку,
І буденність моя звеселяється...
Хоч не близько з тобою живемо
І давно ми вже зовсім не ті,
Та у серці своїм бережемо,
З ким щасливими були в житті.

17.03.2020.

КАРАНТИН

(Допис до газети «Вільний голос»)

Карантин — це насамперед особисте випробування кожного з нас. Він наявно показує, хто є хто! Чи вміємо залишатися нормальними людьми у складній ситуації? А нам до труднощів не привикати — на Сході гуляє ще один вірус, нічим не легший за пандемію. Мусимо триматися, не впадати у відчай і підтримувати людей, які захищають наш спокій і які несуть свою нелегку місію як на фронті, так і в забезпеченні нашого здоров'я і побуту.

Також є можливість переглянути свої погляди на життя, чого ми варті, що можемо змінити, аби всякі віруси обминали наші домівки і все навколо нас. Жаль, що багато хто ще не зробив правильних висновків і на горі людей продовжує наживатися, ігнорує прості закони співіснування людей на землі.

Але життя продовжується... Хтось народжується, а хтось відходить у вічність... 29 березня 2020 року виповниться 25 років з дня смерті гуцульського Мольфара слова, Князя роси — лавреата національної премії України імені Тараса Шевченка поета Тараса Мельничука з Уторопів. Він писав: «Люблю березень. Березень — це той місяць, котрий забере мене». Воістину пророчі слова! Саме з березнем він поєднався навіки, саме в березні він відійшов на небо, про яке так майс-

терно писав, що «небові теж волі треба».

З нагоди вшанування пам'яті прикарпатського Володаря слова світ побачив пам'ятний буклет «Князь роси», в середині якого поміщено мою пісню-реквієм з однойменною назвою буклету. Так як всі заходи через карантин відмінені, буклет стане доброю згадкою про Великого Поета з Уторопів, який безмежно любив Україну, вболівав за долю її народу.

* * *

Ой роси, роси, сріблясті роси,
Ви впали в трави, на ліси...
Жаль, вас ніколи вже не торкнеться
І не побачить Князь роси.

Карпатські ранки, ясні світанки,
Щодень пливете в світ краси,
Та вже ніколи вас не зустріне
І не всміхнеться Князь роси.

У ніч серпневу злітає з неба
Яскрава зірка з висоти,
То мчить у гості до тебе, земле,
Душа поета — Князя роси.

З долин пахучих, лугів квітучих
Лунає пісня, дзвін коси...
Любов до неньки, до України
Черпаймо з серця Князя роси!

А на могилу, на самоту,
Спадають роси — біль сльози...
То плачуть тихо Карпати сині
За своїм сином — Князем роси.

25.03.2020.

ТЕБЕ ПАМ'ЯТАЮТЬ, ТАРАСЕ

29 березня 2020 року... Неділя... Чудовий березневий день... Від глибокого снігу, який випав тиждень назад, не залишилося і сліду. Весна! Саме сьогодні літературне Прикарпаття мало вшановувати 25-у річницю з дня смерті відомого на Прикарпатті поета з Уторопів Тараса Мельничука.

Не судилося... На заваді став зловісний карантин через швидке поширення чуми початку ХХІ століття — коронавірусу COVID-19. Ця страшна пандемія охопила цілий світ. Всі святкові заходи перенесено на невідомий час...

Кожний нині займається своїми улюбленими справами вдома, в ізоляції від зовнішнього світу. Мені не привикати, я вже понад два десятки літ знаходжуся в такому становищі... Душа молиться... Розум і руки працюють... В пам'ять про поета-земляка перо виводить такі рядки:

* * *

Сумує за тобою, Поете,
Усе наше Прикарпаття рідне,
Співають скорботно сонети
Солов'ї на твоєму подвір'ї...
І плачуть сріблясті роси
На твоїй самотній могилі,
Розпустили у жалобі коси
Карпати предвічні сиві...
Та день березневий так сяє,
Дарує тобі ясне сонце,
На яке ти дивився в печалі
Крізь вузьке тюремне віконце...
Тебе пам'ятають, Тарасе,
Твої друзі і побратими...
Повік твоє СЛОВО не згасне,
Україна твоя не загине!

29.03.2020.

ФОТО МИНУЛОГО СТОЛІТТЯ

20-й день карантину... Неділя, 5-е квітня 2020-го року. Мені у вікно щедро сипле свої яскраві промені усміхнене весняне сонце... А яке чисте і голубе-голубе небо! Здається, радість і щастя не знають ніяких обмежень, ідуть по землі, взявшись за руки, заглядають у кожний двір, дім... А людей не видно... Карантин... Страх... Невпевненість у завтрашній день... Безперервно невтішні новини...

Виручає інтернет. Друзі запустили ряд програм, аби хоч трохи підняти настрій, роз-

рядити гнітючу атмосферу. Одну із них запропонував мій добрий знайомий з Коломиї літератор, професор, журналіст, видавець... Микола Васильчук. Він запустив флешмоб «Фото минулого століття». І я розмістила свої дві світлини 1977 року, на яких, здається, не я... Молода симпатична жінка дивиться на мене і ніби питає: «Впізнаєш мене? Згадай, як добре бути молодому і щасливому! Але молодість не повернеш, як і час, який сплив, немов ріка...».

І лягли на папір слова, наче насіння улюблених чорнобривців у родючу землю під моїм вікном...

* * *

Фото минулого століття...
Як далеко нині той час!
Воно вертає мимохіттю
В роки, незабутні для нас...
Молодість... Неначе весна,
У повному розквіті сил,
На крилах спогадів вона
Несе у днів шалених вир...
А в тому вирі ми з тобою,
Такі щасливі й молоді...
Той час в душі завжди зі мною
По нинішні буремні дні...

05.04.2020.

ЯК ЖИВЕМО?

Ми живемо надіями, мріями,
Тим, чого прагнемо всі у житті,
Та різнимся вчинками й діями,
Бо у кожного з нас різні путі.
І хоч різні є наші дороги
Й не однаковий шлях до зірок,
Нас єднають батьківські пороги,
Де зробили ми перший свій крок.
І цей шлях до самого кінця
Не завжди вкритий цвітом, а й терном,
Бо таке вже є наше життя —
Не приймає екзамен екстерном.
Ми за кожний наш крок на Землі
Перед Небом щоднини в одвіті,
Пам'ятаймо Закони святі,
І воскресне Земля в Божім Світі!

03.04.2020.

ДОЛЕНОСНИЙ КРОК

Весілля — доленосний крок
В коханні обох до нестями,
Від серця до серця місток,
Який нас єднає роками...
Щаслива й незабутня мить,
Яку кожний із нас пережив.
Час летить... До фінішу мчить...
На фото лиш пам'ять лишив.
Й згадалась хвилююча мить,
Колись благословенна Богом,

А серце при згадці щемить
За тим, що давно за порогом...
За порогом рідної хати —
У світі найкращий куток,
Де хрестили нас батько і мати...
Весілля... Доленосний крок...

11.04.2020.

УКРАЇНА У ВОГНІ

Моя Україна у вогні!
Чорнобиль! Житомир! Закарпаття!
Палає й далі Схід у війні!
Та що ж це діється, браття?!
Хто ж оці палії, вороги?
Хто нам сіє біду на землі?
Хто від зла замітає сліди?
Не будьмо такими сліпі!
Бо цю нечисть із нашого дому
Давно у шию потрібно гнати!
Й не буде Україна у цьому
Смертельному вогні вже палати!

18.04.2020.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

*Сходження Благодатного
Вогню в Єрусалимі*

Вогонь Благодатний зійшов,
Ввесь світ милостиво омив,
І в безліч разів доказав,
Що Бог всі гріхи нам простив.

Що знову для нас Він воскрес,
Бо любить безмежно усіх...
Щодня посилає з Небес
Нам вічне життя, знищив гріх...
Ми теж воскресаймо з Христом
В молитві, поступках, думках...
Навік розв'яжімся з гріхом
Душею — не на словах!
Не розпинаймо Христа,
Бо Він є наш Бог і Учитель!
Дорога у нас нелегка,
Та з нами завжди наш Спаситель!

19.04.2020.
Великдень.

МОЛИТВА МОЯ

Коронавірус убиває тіло,
А вірус неправди душу вбиває...
Й нікому нині немає діла,
Як бідний люд у цім виживає!
Хвороба косить людей по всіх світу,
А нелюди гублять добробут народний...
Ніхто сьогодні не несе одвіту
За злочин безчинний, непідконтрольний!
Злодюг державних ніщо не спиняє:
Ні вірус смертельний, ані війна...
Кишеню свою вони набивають
З людської скарбниці праці й добра!
І як лиш земля юдів цих носить?
І як їх усіх не гризе сумління?
Але ніяка біда нас не скопить,

Ніщо не згубить українське коріння!
Оцю ми чуму, дай Бог, подолаєм,
Бо Україна — Священна земля!
Всевишній допоможе, я вірю, я знаю —
Сьогодні про це молитва моя.

25.04.2020.

НАШЕ ЖИТТЯ

Наше життя — ланцюг випадковостей,
Часто нами не передбачених...
Безліч в яких є загадковостей —
І оплачених...й ще не відплачених...
Всі ми живем, мов на вістрі ножа,
І не мислимо, що і як робимо,
Яка є вчинкам нашим ціна,
Що для інших ми ними плодимо.
Бо така існує закономірність:
Все розростається у прогресії —
Множить добро любов і гідність,
Зло, навпаки,— лютє і агресію...
А ми всі з вами — люди Землі,
Богом Всевишнім нам подаровану,
У молитвах за неї просім,
Спасімо її, так обплюндровану!
І не буде життя випадковістю,
І не буде воно ланцюгом,
Якщо будемо жити по совісті,
А не йти по життю напролом!

26.04.2020.

ВИПАДКОВИХ ЗУСТРІЧЕЙ НЕМА

Випадкових зустрічей нема,
І плануються вони не нами,
Це уже сутність у них така —
Іти поруч власними стежками...
Ці зустрічі бувають особливими,
Доленосними — на усе життя,
І двоє в коханні стають щасливими,
І виникає «ми» замість одного «я».
Хоч багато людей зустрічаємо:
І добрих, і щирих...і не завжди,
Але не всіх ми їх пам'ятаємо,
Лише тих, що в душі лишили сліди...
Випадкових зустрічей немає,
Хоч їх безліч буває в житті...
Кожна із них чогось нас навчає,
Після них ми стаєм вже не ті.

27.04.2020.

ДАЛЕКИЙ СПОГАД

*Гурту «Дзвони» з Коломиї
присвячується*

80- і роки минулого століття... Ковалівка
стала маленьким процвітаючим містечком...
Працюють два потужні заводи: «Електрон»
і металозавод «Прикарпаття», кабельний
цех, розвинена сітка торговельних точок...

На високому рівні була культура села,
працювало кілька осередків художньої са-
модіяльності... Чудово організоване культур-

но-відпочинкове дозвілля молоді... Саме тоді на заводі «Індуктор» появляється ВІА «Дзвони», керівником якого був Володимир Кузнєцов. Він і сьогодні користується великою популярністю, а Пан Володя, керівник і соліст гурту, став Заслуженим артистом України.

Пройшли десятки літ, та я й досі пам'ятаю ті дні, багатолюдні дискотеки і славнозвісну пісню «Смерека»... Гурт «Дзвони» є нині однією з візитівок писанкової Коломиї... І найкращим моїм спогадом далекої молодості...

* * *

В ефірі музика звучить...
Знайомі звуки...голоси...
Душа від спогадів щемить —
В полоні пісні були ми...

Весна не одна проминула,
Багато мелодій змінилось...
Але серце цю не забуло —
Вона навек в душі залишилась...

29.04.2020.

ВЕСНА-2020.

Весна... Повним ходом вона йде по нашій рідній землі. І ніщо не може її зупинити: ні війна, ні вірус, ні всякі існуючі кризи... Бо краса Божа вічна...

Але красу земну ми часто вбиваємо самі: вирубуємо ліси, спалюємо їх і, в тому

числі, багатюще різнобарв'я трав, в яких на-
завжди гинуть рідкісні види рослин і тварин,
засмічуємо річки, водойми і все навколишнє
середовище...

Природа — наш другий дім. Вона — пре-
красна і неповторна! Чому ми так безпощад-
но її нищимо? Своїми ж руками! А вона без-
жально нам мстить повеннями, буревіями та
іншими стихіями... Чи не пора зупинитися?

* * *

Весна розлилась буйністю цвіту
Садами, лугами, полями...
Лісів збагатила палітру
Різнобарв'ям і кольорами...
Стоголоссям птахів заспівала
Під струни дощів і вітрів,
То блискавку раптом пускала,
То грім в барабани гримів...
Та сонечко знов виглядало
І всіх зігрівало теплом...
Всевишнього Благодать витала...
Увесь світ під Його крилом.
Земля завеснилася цвітом,
Пташиний хор розлився повсюди...
Збережім цю красу своїм дітям!
Зупинім її руйнацію, люди!

29.04.2020.

ДЗЕРКАЛО ДУШІ

Є люди, зустрічі з якими, як камінь у воду... Але є й такі, які залишаються в пам'яті на все життя... Особливо їх очі... Недарма кажуть, що очі — це дзеркало душі...

* * *

Хоч ми з тобою давно вже не ті
І хоч далекі з тобою давно,
Чомусь пригадалися очі твої
І ніжність у них...любов і тепло...
Як солодко нині згадати тебе,
Твій погляд... Прихований зміст у словах...
І вмить моя пам'ять до тебе веде,
Надіюсь, ми знову зустрінемося в снах...
Приємні моменти в серці живуть,
У ночі самотні нас зігрівають
І в душу на хвильку радість несуть...
А дні за днями рікою спливають...

30.04.2020.

ПЕРОМ ДУШІ

Так хочеться писати щось добре, радісне, приємне... Але навколо так багато негативу! Особливо в соцмережах, на всіх каналах телебачення, в пресі... Відрадно, що хоч радіомовлення, між не дуже втішними новинами, передає, вряди-годи, українську музику і пісні. Отже, ще не все втрачено... Хоча, між цим розмаїттям позитиву і негативу, в душу закрадаються деколи сумні думки про події,

які спричиняли біль і сльози, переживання
і страждання, від яких ніхто не застрахований...

* * *

Наше життя — нелегка дорога,
Що буде завтра, не знає ніхто.
Добре, якщо є в ньому підмога,
Без друзів щирих життя, як ніщо...
Прикрість одна, що зрада буває,
І кожна із них дуже болить,
Гіршої зради, мабуть, немає,
Як зраджує друг — хоч би на мить!
Гірким полином в душу вливається,
Вбиває надії і сподівання...
Колючкою в серце гостро впинається...
А лік лиш один — щире кохання!

30.04.2020.

СВІТ ПРЕКРАСНИЙ

Світ прекрасний... І життя теж... Не зважаючи на всі його випробовування... Та кожен по-своєму сприймає цю красу, по-своєму її розуміє, передає, відображає... Особливо чуттєві до світосприймання творчі люди... Вони мають своє бачення, свої відчуття, свою ауру...

* * *

Малює художник картину:
Пейзажі, квітки і портрети...

А я у поезію лину,
У ній я шукаю сюжети...
Художник малює фарбами...
Так ними відтворює світ,
А я зображаю словами
Життя найяскравіший цвіт...
Фарбами і пензлем майстерно
Заповнює він полотно...
Я ж серця словами душевно
Малюю життєве панно.

30.04.2020.

БОЖА КРАСА

Колір і фарба...мелодія й звук
Творять дива на рідній землі...
Слово й душа...завжди поруч ідуть,
Гімни складають Божій красі.
Пісня чи вірш, картина, етюд...
Сонетів вибагливі рими...
Вміло єднають Музу і труд
Руками й душею Людини...
Бачать усі цю красу незбагненну,
Слухають, читають... І серце радіє...
Повниться світлом мить ця блаженна,
В душу нам лиє любов і надію...

НІЩО НЕ ЗАБУТО

Дощі... Весняні чи літні, осінні чи вже
й зимові... Вони завжди навіюють сум,
ностальгію за тим, що минуло, що не здійс-

нилося, що болить у душі гірким спомином...
А, може, це й не погано, бо не дає забути, хто
ми і звідки, якого ми роду, де народилися...

* * *

Моя рідна старенька хатино,
Тебе не забуду ніколи,
Світлиці на дві половини,
Маленьку з віконцем комору...
У ній — дерев'яні полиці,
Що травами пахли духмяно,
Груш, яблук, сливок сушениці —
Їх влітку сушили старанно.
І куфер великий різьблений,
В нім одіж лежала святкова:
Сорочки, кептарі дублені,
Хустки, запаски волічкові...
Колиску, до стелі прикуту,
Ми довго у ній колисались,
Із кафелю піч забуту,
Де спали малими і грались...
Креденци ручної роботи,
Тарелі прадавні, келішки,
Стіл, лаву і крісла добротні,
Ляльки з катранців для потішки...
А ще образи старовинні,
Паперовими вбрані квітками,
Узори на стінах предивні,
Сільськими зроблені жінками...
І сіни широкі, просторі,
В них глиною стіни білили,
Якої на возі доволі

Тоді з Ковалівки возили...
Все швидше летять дні за днями,
Роки вже й конем не дігнати...
Головне, щоб ми пам'ятали,
Де на світ народила нас мати.

04.05.2020.

KOVID-19

Карантин переступив 50-денну межу...
Це вже стало нестерпно і невиносливо!

Одні і ті ж самі пригнічені новини, картини, статистика... Аж тепер розумієш, якою цінною є кожна хвилина твого життя! Так! Бог не карає, а вчить, до чого приводить гріх... Вчить! Хоч і жорстоко...

* * *

Одягнули маски люди,
Лікарі — скафандри,
Бо гуляє KOVID всюди —
Й нема йому ради!
Розлетілась пандемія,
Лиха наробила,
По всім світі вірус сіє,
Скільки людей вбила!
Наче в норах люд у домах
Нидіє, страждає...
Щоб не жив світ у гріхах,
Бог знак посилає!

05.05.2020.

КАРАНТИННИЙ ЕКСПРОМТ

Вже не хочеться мені
Про сумні писати дні,
Про віруси, катастрофи...
Не лягають слова в строфи.
Тож напишу про любов,
Щоб душа співала знов...
Бо любов — кохання цвіт,
Додає нам в щасті літ.
А про неї щоб писати,
Треба її відчувати,
У вогні її горіти,
В казку з милим полетіти...
Його голос ніжний чути,
У обіймах потонути,
Поцілунками впиватись
І кохатися...кохатись!
Бо ніщо нас так не гріє,
Не дарує світлу мрію,
Як кохання вірне й щире,
Усім людям серцю миле...
Ось такі мої думки
Шлю Вам, друзі, залюбки!
Треба KOVID вже прогнати
Й жити! Вірити! Кохати!

06.05.2020.

СТАРІ ФОТОГРАФІЇ

Мабуть, не так вже й багато є людей, які не люблять фотографуватися. Для когось фотосправа є улюбленим заняттям, для когось — професією, мистецтвом...

Я теж не виняток. Це є найкраще захоплення мого життя! Люблю фіксувати всі найцікавіші факти своєї долі, долі моїх рідних, друзів, історичних подій села, краю... На сьогоднішній день моя колекція світлин нараховує майже 40 фотоальбомів. Вважаю, що кожна світлина, особливо давня, це є окрема маленька розповідь про когось або про щось дуже важливе, незабутнє...

* * *

Старі фотографії —
Історії долі,
Німі монографії
І щастя, й недолі...
Фіксовані миттю —
Тепер... чи давно,
Цікаві фрагменти,
Життєве панно...
Там час зупинився
У кадрі одному,
На згадку лишився
Дух рідного дому...
Там юність літала...
Батьки молоді...
Про все нам згадали
Світлини старі.
Минуле нікому
Забути не в силі...
Старі фотографії,
Які ж бо ви милі!

08.05.2020.

ПОДАРУНОК ВІД МАМИ

Мені подружка вірш прочитала
Про давній гуцульський килим,
Який давно їй мама зіткала
І як дорожить вона ним.
Й мені на згадку думка прийшла
Про виріб чудесний із гір...
Весільна пригадалась пора,
Найщасливіша пора із пір...
То був подарунок від мами,
Такий досі мені дорогий...
Його бережу я роками —
Він мій оберіг є святий.
Хоч вийшов сьогодні вже з моди,
Та вищої не знаю краси,
Яку цінять у світі народи —
Мистецтво душі і руки!

08.05.2020.

ПЕРЕМОГА

*75-й річниці Перемоги
в Другій Світовій війні*

Перемога... Дорогою ціною
У минулій дісталась війні
І лишила за своєю ходою
Багатомільйонні жертви страшні...

Перемога... Кров'ю рясно полита
І сльозами дітей, матерів...
Українська земля густо вкрита
Обелісками донь і синів...

Посивілі ідуть Ветерани
До могил побратимів сумних...
Їхні груди дзвенять орденами,
Перед ними в поклоні світ притих.

Додаються щороку літа,
Кожний рік їх міліють ряди...
Ветерани — це пам'ять жива!
Це клич: «У мирі живіть! Без війни!»
09.05.2020.

ХТО СКАЗАВ...

Хто сказав, що ми відкохали?
Хто подумав, що відлюбили?
Хоч наші роки відлітали,
Почуття нас всіх молодили!
Кожний день життю ми раділи,
Кожну мить його цінували...
І хоч скроні вже посивіли,
Ми кохаєм, як і кохали...
Бо кохання вічне, як світ,
Як сонце на небі, зірки...
Це душі нев'янучий цвіт!
Й не важливо, які в нас роки!
10.05.2020.

ІНКОЛИ БУВАЄ У ЖИТТІ

Добігає двомісячний термін карантину...
Але не закінчується! Його продовжили ще
до 22 травня! А могли відмінити сьогодні
— 14 травня... Не відмінили, хоча частково

пом'якшили... Та від того не легше... Зате є час подумати, пригадати різні історії зі свого життя та з життя рідних, друзів, знайомих... І народжуються віршовані рядки...

* * *

Забагато друзів не буває,
Але відданих таки бракує.
Всі ми щастя у житті шукаєм
І по-різному його будуєм.
Інколи буває у житті,
Що ми в друга свого закохались,
Й почуття тоді у нас не ті,
А в нього дружні лиш остались.
Ось такі історії гіркі
У житті ми деколи стрічаєм,
Що кохають нас чомусь не ті,
Та і ми чомусь не тих кохаєм...

11.05.2020.

НЕ ВАРТО ЛЮБИТИ ТИХ...

Досить почути лише якесь слово чи фразу, які запали тобі в душу... Чи якимось чином зачепили її... Чи про щось нагадали... І зразу виникає бажання продовжити їх, розкрити... По-своєму... Бо скільки людей, стільки ж думок... Як щирих, так і заздрісних... Як доброзичливих, так і не дуже... Як веселих, так і сумних... Кажуть, що яка людина, такі і її думки... Та кожен найбільше думає про те, що його болить...

* * *

Не варто любити тих,
Хто нас не кохає...
Але серцю не прикажеш —
Їх воно не відпускає...
І болить душа від некохання,
І страждає від нелюбові...
Та мріє у сподіванні,
Що все ж усміхнеться доля...
Але варто любити тих,
Хто є опорою в житті...
Поважати треба таких —
Вони у великій ціні!

12.05.2020.

СОВІСТЬ ЛЮДИНИ

ВОЗНЕСІННЯ ГОСПОДНЄ... Каран-
тин продовжено ще аж до 22 червня...
Тому слухаю і дивлюся духовні передачі
онлайн. В одній із них почула, як молодий
хлопець спитав у священника, що треба
зробити, аби почути голос Бога. Мудрий
духівник відповів, що треба слухати свою
совість...

* * *

Совість людини... Це голос Бога,
Тому й живімо з нею щодня,
Аби життєва наша дорога
Була чистою аж до кінця!
Чиста і світла, повна любові,

А не чорна від гніву і зла,
Бо лиш совісні люди готові
Чути голос Ісуса Христа!

28.05.2020.

НЕЗБОРИМА СИЛА

СВІТ — ДИВОВИЖНИЙ! ЖИТТЯ — ПРЕ-
КРАСНЕ! Але водночас воно є жорстоке і не-
передбачуване... Особливо тепер, у час пан-
демії, війни, масштабної кризи, яка охопила
всі без винятку сфери суспільного життя. Зві-
дусіль лине безкінечний потік невтішних по-
відомлень... Жодні новини не починаються
хоча б з одної доброї звістки...

А душа людини дуже тонка й філігранна,
чутлива та емоційна... Їй хочеться тепла, ла-
ски, ніжності, позитиву... І мучиться вона но-
чами... Сон покидає її... Шалений стук серця
розриває нічну тишу...

І тут на розраду приходить вона, її ВЕ-
ЛИЧНІСТЬ — МУЗА.

* * *

Кохання — незборима сила,
Її неможливо здолати,
Це кров, що пульсує у жилах,
Це вітер, який не здогнати...
Це ласка, наймиліша у світі,
І біль, найгостріший в житті,
Це квітка, найкраща із квітів,
Це повінь стрімка навесні...

Це небо у твоїх очах...
Як жити без них, не знаю,
Приходять до мене у снах,
А я у віршах їх шукаю...
Кохати — хіба це є гріх?
Гріх, як не вмієш кохати...
Хтось скаже: «Кохання — це міф!».
Щож! Варто цей міф скуштувати!
30.05.2020.

ПАМ'ЯТІ ЛЮБОМИРА ГУЗАРА

31 травня 2020 року, неділя. Сьогодні
УГКЦ вшановує пам'ять Блаженнішого Лю-
бомира Гузара, який три роки назад відій-
шов у вічність і який все своє життя поклав
на вівтар служіння Богу і УГКЦ. За життя він
неодноразово говорив, що найбільше щастя
людини — це приносити радість і добро лю-
дям на землі.

* * *

Слухаймо Божого Слова
Для сили і світла у себе,
Душа щоб була готова
Піднятись до Господа в небо...
Шануймо Слово отців —
Вони вчать Бога любити,
Не знати інших божків,
Христовій вірі служити.
Хай сходить Боже зерно
У кожному серці й душі,

Щоб радість, любов і добро
Знищили гріх на землі!

31.05.2020.

МІЙ БІДНИЙ НАРОДЕ!

Останнім часом вже стало звичкою писати коментарі до своїх віршів, які появляються швидше в голові, ніж римовані рядки. І це буває завжди опівночі або на світанку... Думки самі виникають, крутяться, хвилюють душу, не дають заснути... Інколи здається, що серце ось-ось вискочить з грудей... Починаю думки збирати до купи...

* * *

Ох, народе! Мій бідний народе!
За що ти терпиш муки свої?
Знов з твоєї знущаються мови,
А у тебе мов очі сліпі!
Твою землю кладуть на торги,
Щоб державні борги залатати,
Деребаняють карпатські ліси,
Продають все, що можна продати!
Твоя в ранах земля, в болотах
Через той проклятуший бурштин,
А на Сході в смертельних боях
Не одна впала дочка і син!
На метал твоє ріжуть багатство,
В перестрілках вбивають людей...
А в верхах — кумівство, панібратство!
Де ж український твій Прометей?!

Тобі зрадники в очі плюють,
Верховодять тобою, як хочуть,
І кайдани на тебе кують...
Ждеш, коли тебе зовсім затопчуть?
Прокидайся! Не спи, мій народе!
Захисти Україну рідненьку!
Для нащадків своїх, для свободи
Не віддай ворогам нашу неньку!!!

02.06.2020.

БУВАЄ ТАК...

Буває так, що ми не знаєм,
Як поступити у житті,
Не ті дороги вибираєм,
Поради слухаєм не ті...
Буває, часто гнів, обрАзи
Нікому ми не пробачаєм,
Не розібравшись в них відразу,
Причини їхні не шукаєм.
А все так просто...і важливо:
По правді жити на цьому світі,
По совісті...і милостиво...
Як в Божім сказано Завіті!

03.06.2020.

СВІТ МУЗИКИ

Світ музики надзвичайно розмаїтий і багатогранний — на всі смаки і вподобання, у жанрах і виконанні, по стилю і звучанню... Музика нас супроводжує впродовж усього життя, в різних ситуаціях і місцях, у свято і будні... Я не мислю себе без музики... Із задоволенням її

слухаю, насолоджуюся нею, заряджаюся натхненням для створення своїх пісень та поезій...

Але найбільше мені подобається мелодія «Одинокий пастух» німецького композитора Джеймса Ласта. Вперше її виконав румунський флейтист Георге Замфір у супроводі циганського оркестру в 1997 році. Часто «Пастуха» виконував і інструментальний оркестр радянського композитора Євгенія Доги та інші музичні колективи.

«Одинокий пастух» давно вже став еталоном і символом прекрасної інструментальної музики. Понад 40 років тому талановитому музиканту Джеймсу Ласту вдалося створити не просто популярну мелодію, а справжню вічну музику, повну любові і краси. Думаю, вона захопила не тільки мою душу, але і всіх тих, хто хоч один раз мав щастя її почути...

* * *

Слова часто потребують музики,
Але музика не потребує слів...
Вона згладить в душі усі вузлики,
Торкнеться всіх її відчуттів...
Радіє музика з нами у свято
І плаче, як горе в нас у житті...
Мелодій в світі музики багато —
Учімся слухати серцем її...
Музика всюди в усьому звучить...
Та чи кожен її відчуває?
Все проходить, в безвість летить...
Лише музика віку не має...

06.06.2020.

ЖИТТЯ — АРЕНА

Завжди ми кудись поспішаєм:
Хтось на роботу, а хтось — додому...
Але ми ніколи не знаєм,
Що жде нас сьогодні, а чи потому...
Бо наше життя — це не сцена,
На якій є акторами люди...
Життя — безперервна арена...
Поки що виграють лиш іуди!
Та недовго їм панувати,
Недовго бідний народ гнобити!
Ми зможемо їх подолати,
Вітчизну від грабунку звільнити!
Бо ж немає нічого злого,
Щоб не вийшло нам на добро.
Все в руках у Господа Бога,
Та й ми є діти усі Його.
А Батько дітей своїх любить
І кожного з нас Він навчає...
Для мудрості випробування
На землю нам усім посилає....
Боже! Ти — наше світло і сіль,
Наша віра, сила й надія,
У Тобі наша істинна ціль,
Ти наш Спаситель! Месія!

08.06.2020.

УСЕ ВЖЕ НАПИСАНО

Усе вже писано-переписано:
Про дружбу, кохання, Батьківщину,
Про чарівність природи неписану,
Про націю, мову, Україну...
Але нові приходять слова
Посеред ночі...і на світанку...
Лягають у рядочки вірша
Й заснути не дають до ранку....
Чому...?

Бо я — тільки перо в руках Господа,
Він мною творить людям добро...
І немає нічого більш простого,
Ніж як чинити волю Його.
А для цього багато не треба —
Лише жити по правді і честі,
Помагати, кому є потреба,
І хрест свій земний з гідністю нести!

10.06.2020.

СПІВАЙ СОБІ, ЛЮДИНО!

Відомий український співак...і керівник рок-групи... Співай собі, людино! Роби те, що найкраще у тебе виходить, що приносить задоволення тобі...і всім, хто тебе знає, захоплюється твоїм талантом, зрештою, любить тебе! Але не лізь туди, де не плануєш приносити людям користь!

Два рази йшов він у Верховну Раду України, щоби вирішувати проблеми держави: у

2014 році і на минулих виборах 2019 року, створивши нову партію... Багато українців покладали надію на цього борця за інтереси нації і... розчарування! Як і перший раз, пан співак оголосив про свій вихід з ВР, склавши свої повноваження народного депутата України.

Звичайно, співати легше, ніж вирішувати державні проблеми! Хіба він цього не знав! Знав! З попереднього досвіду! Та чому знову поступив так низько і ганебно? Піар? Та йому зовсім він не потрібний, бо і так був улюбленим співаком багаточисельної публіки! То чому?

Скільки ще розчарувань чекати нам, простим українцям? Невідомо! А душа за Україну болить...

* * *

Скажіть, як загоїти рану,
Коли ліки нам невідомі?
Коли до душевного стану
Додались державні судоми?
Судоми нестерпного болю
За світ неспокійний такий,
Який найбільш долоню
Безжально загнав в кут глухий!
Ще вчора боротися клявся,
А нині на іншому боці,
Від слова свого відцурався,
Не вперше, й не в цьому лиш році!

Чому брехунам нема краю?
Коли вже їх більше не буде?
Коли в Україні, не знаю,
Вже Рада нормальною буде?!

11.06.2020.

ЩО ОЗНАЧАЄ ЖИТИ

Впродовж 10-и років щоранку я читаю Святе Письмо. Жаль, що не робила цього раніше... Мабуть, на все свій час. Аж після чотирьох переломів обох ніг я досягнула ту душевну потребу у книзі із книг — Біблії.

Часто на основі окремих слів чи фрагментів із Писання, які сколихнули мою душу, самі собою складаються віршовані рядки... Так було і сьогодні... Перші три слова вірша надихнули мене на подальші роздуми...

* * *

«Жити — означає змінюватись»,
Повністю відкинути зло,
Господу Ісусу уподібнюватись,
Світу нести тільки добро.
Жити — не лиш рідних любити,
Друзів чи сумлінних людей...
Вміти і ворогам простити,
Вберегти від грішних ідей...
Жити — значить Бога любити,
Віру щодня в серці плекати...
Миру й щастя для ВСІХ просити,
Церкву в душі будувати...

18.06.2020.

День Божого Тіла.

ПРАВИЛЬНИЙ ВИБІР

На нашу землю обрушився шквал лихо-
носних природних стихій: смерчі, землетру-
си, блискавиці, пожежі, потопи...

23 червня 2020 року — Прикарпаття, За-
карпаття, Буковина — все залито повенями!
Гинуть люди, тварини, природа... Зруйнова-
ні дороги, мости, хати... цілі маєтки! Бог на-
гадав про Себе!

* * *

Як зробити правильний вибір?
Довіряймося Божій руці!
Бо Вона є найкращий вимір,
Як живемо ми на Землі.
Як сповняємо Божі Закони,
Як ближнього любимо свого...
А не чинимо злі перегони —
Переможе у них хто кого!
От і маємо те, що маємо:
Пандемію, смерчі, потопи...
Бо на Бога не уповаємо,
Не у ті заходимо ворота!
Ідемо по широкій дорозі,
По вузькій не хочемо йти...
Забуваємо: щастя — у Бозі!
Відновім до Нього мости!

24.06.2020.

ТИ — ПОЧАТОК МІЙ

Сьогодні у світі так багато зла, що голова йде обертом, а серце інколи болить від стресів і реалій, які щодня вриваються в наше життя... А ми живемо, працюємо, сміємося і плачемо, мріємо і надіємось на кращий завтрашній день... Великою мірою помагає нам у цьому любов — Божа...і близьких людей.

* * *

Ти — мій початок...і кінець,
Який колись настане...
Кохання нашого вінець,
Що у душі не в'яне.
Ми вдвох здолаємо усе:
І радість щиру, і незгоди...
Любов моя застереже
Тебе від будь-якої шкоди...
Бо всяке зло любов вбиває,
Ненависть зводить нанівець,
Кохання справжнє нас єднає
В поемі щастя двох сердець.

24.06.2020.

ВИПРОБУВАННЯ

Життя нам часто влаштовує різні випробування, в тому числі і у відносинах з друзями, рідними і просто зі знайомими людьми. Іноколи, самі того не бажаючи, можемо їх незаслужено образити, не зрозуміти, не поділяти їх погляди, думку... Що робити?

А нічого складного! Просто сприймати їх такими, якими вони є! І вміти вибачитися перед ними, якщо винуваті... Уміти бути Людиною!

* * *

Я в мріях замки будувала,
Літала у них аж до неба,
А доля завжди дарувала
Лиш те, що мені було треба.
Як впаду, вона піднімає,
Тримає за руку в дорозі,
А як горе душу проймає,
Мої друзі вже на порозі.
Не раз слала випробування
На вірність, на чесність, добро...
Посилала зраду... й кохання...
І часто не так щось ішло...
Пробач, любий друже, подруго,
Сусіде... усі, кого знаю...
Так! Я теж не завжди долуга.
Пробачте мені, я благаю!

25.06.2020.

БОЛЮЧИЙ ФАКТ

Усьому є початок...і кінець. Та найбільше болючим є той факт, коли раптово розриваються багаторічні дружні стосунки між людьми... Звичайно, якщо вони щирі, люди прощають один одному допущені у відносинах прорахунки, але буває і по-іншому — вони стають зовсім чужими, а часом, навіть, непримиренними ворогами... Та найбільш боляче, коли докоряють тобі, що колись для тебе, мовляв, зробили якесь добро... А я думаю: добром не хваляться, добро роблять мовчки...

* * *

Ніколи не була іудою,
Ніколи ним я і не стану,
Чи при грошах у житті буду я,
Чи в бідності й злиднях застряну...
Бо цінять не гроші людину —
Її душу треба пізнати,
Тому не давай милостиню,
Щоб нікому не докоряти.
Нехай права рука не знає,
Що діється в лівій руці,
Лише щира пожертва має
Лежати на Божім столі.
Я кожную жертву сприймаю,
Як милість від Бога й людей,
З срібняками її не рівняю,
Бо не варті священних ідей.

28.06.2020.

МОЛОДІСТЬ І СТАРІСТЬ

Яке ж то щастя бути молодим! Здається, цей проміжок нашого життя буде вічним... Але час невблаганний, непідкупний, безповоротний... Потяг молодості мчить все швидше і швидше... Свідченням цього є наші діти, онуки, правнуки... Хай здорові і щасливі ростуть!

* * *

Молодість зі старістю зустрілась,
Наче у люстерко, заглядалась...
У одної личком заяснілась,
У душі другої заховалась...
О! Яка прекрасна Пані!
Личить всім, не дивлячись на роки...
Перші ми в житті, а чи останні —
Молодість малює свої кроки!

* * *

До мене онучка завітала,
Сіла поруч і ніжно всміхнулась,
Вона юність мені нагадала,
Яка мовби й не була...минулась.
Личенько красне, губки червоні,
А очка зірничками сяють...
Ми всі були у юнім полоні —
З нього літа нас щоднини звільняють...
28.06.2020.

КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ

*24-ій річниці Конституції України
присвячується*

КОНСТИТУЦІЯ — паспорт держави,
У якого глибоке коріння,
В ній державні закони і право
З поколінь ідуть в покоління.
У ній воля народу й бажання,
Віковічна нелегка дорога...
В ній здійснились його сподівання,
Увінчалась його перемога!
Бережімо її від паплюжень,
Перекручень і виправляння,
Від поправок чужих і ворожих...
Україна в ній — воля остання!

28.06.2020.

СЛОВО ГОСПОДНЄ

Немає нічого злого, щоб не вийшло на добре... Головне зрозуміти це вчасно. Бог дає людині різні повчання, а висновок маємо зробити ми самі, як бути, що робити, для чого жити...

Відповідь на всі ці питання дає Святе Письмо і молитва. Як я вже згадувала, моєю настільною книгою є саме ця найголовніша Книга із книг... Щодня в ній я знаходжу для себе щось нове, світле, нетлінне... А це надихає мене на нові думки, вірші... Здається, що хтось диктує мені кожне слово, рядок, строфу...

* * *

«Ненавидьте зло, любіть добро,
Встановіть у брамі справедливість» (Ам 5, 15),
Схиліть в молитві горде чоло,
І, може, Бог зішле свою милість.
«Нехай тече, неначе вода,
Справедливість і правда» повсюди (Ам 5, 24),
Як могутня й «потужна ріка» —
Води чистої прагнуть всі люди...
Бо Слово Господнє — життя,
Любов і мир на священній землі,
А зло іде в грішне буття,
Яке й не снилось у страшному сні.

01.07.2020.

УКРАЇНСЬКЕ ДИВО

Кожний народ має щось своє, особливе, яке вирізняє його серед інших націй світу. Україна в цьому плані не виняток, навпаки, — унікальна! Однією з найважливіших ознак українців є вишиванка. Її люблять і шанують не тільки істинні українці, а й уся спільнота людей у різних куточках нашої планети...

Вишиванка — частинка коду української нації. Скільки пісень, поезій та інших мистецьких творів написано та увіковічено про це українське диво! Мабуть, немає жодного українського митця, який би не присвятив хоча б одного свого творіння цьому прекрасному і невід'ємному елементу українського одягу.

* * *

Вишиванко моя, вишиванко,
Материнський святий оберіг,
Я з любов'ю тебе одягаю
Ще з дитинства далекого літ.
Переходиш від роду й до роду
Як реліквія цінна з віків,
Символ вільного духу і коду
Українських дочок і синів.
Синьо-жовті лягають узорі
І червоні доріжки-стежки...
Не любити тебе ми не можем,
Веселкові твої сорочки!
Увесь світ тобі шану складає,
Ти ж найкраща окраса з усіх!
Україна в тобі розквітає —
Ти прадавній її оберіг!

25.07.2019.

* * *

Моя голка-чарівниця
Не знає спочинку,
Вишиває трудівниця
Не одну годинку...
То духовні образочки,
Квіти, скатертину,
Візерунки для сорочки...
Шие без упину!
Дуже любить вишивати
Українське диво...
Код наш треба шанувати,
Як святее читиво!

01.07.2020.

КЛЯТА ПОЛІТИКА

Що ця клята політика
З нами наробила?
Рідних, друзів і сусідів —
Усіх розсварила!
Кожний свого президента
Любить, поважає...
А на думку опонента
Зовсім зневажає!
Якби люди мудрі були,
То жили б у мирі,
Про обрАзи би забули
І були б щасливі.
Та й не звали б іудами
Друзів поза очі,
А спокійно проживали б
Усі дні і ночі.

01.07.2020.

ПУСТЕЛЯ ДУШІ

Читала Святе Письмо... Мене вразили слова про пустелю... Не про ту, що завоювала місце в природі, а про ту, що може проникнути у наші душі. Що, на жаль, стало сьогодні актуальним явищем для багатьох людей...

* * *

Пустеля земна природу вбиває...
Пустеля в душі веде до гріха.
Один лише Бог усім помагає,
Коли на поріг ступає біда.
Прощає все нам і нас береже,
Лиш треба Його серцем відчути,
Усяку нечисть Він прожене,
Його би милість усім нам збагнути.
Та люди чомусь і далі живуть
У гніві, злі, розбраті й обмані...
Тому й плоди вони чорні лиш жнуть,
Блукають в житті, наче в тумані.
А можна би тільки радіти,
Славити Бога — Ісуса Христа!
Й щасливі були би всі на цім світі,
Не мали би місця ні гріх, ні війна...
07.07.2030.

ДУМКИ ПРО ТЕБЕ

Як би людині не було погано, боляче,
важко, вона завжди мріє про щось добре,
приємне, світле... Інколи ці думки стосують-
ся близької людини, якої немає поруч, але
вона для тебе завжди є дорогою, незабут-
ньою...

* * *

Так хочеться до тебе торкнутись,
Заглянути в кохані очі...
Хоча б на мить якусь забутись,
Як це було в юнацькі ночі...
В обіймах ніжних ми щоб мліли,
Вином кохання упивались...
Думки до тебе полетіли,
Та десь в дорозі заблукались...
Роки, мабуть, уже не ті,
В уяві можу лиш кохати...
Душа волає: «Що ти! Ні!
Літам любов не подолати!
Любов є вічна і повсюди,
Вона ніколи не старіє...
В любові світ щасливий, люди...
В усі роки любов нас гріє!»
Любов й кохання — дві сестриці,
Як берег й річка, нероздільні,
Живуть вони в душі світлиці —
Без них душею люди бідні.

09.07.2020.

ТАРІЛОЧКА

Якби зациклювався тільки на поганих новинах, реальності, навряд чи добром це би скінчилося. Тому всякий негатив треба гасити позитивними емоціями, спілкуватися зі світлими людьми... Зрештою, зайнятися улюбленою справою...

А я, крім захоплення вишиванням, фотографією, музикою, ще змалечку любила малювати. Це мені особливо пригодилося в учительській роботі з маленькими школяриками. Елементи цих захоплень я постійно використовувала на всіх своїх уроках і, обов'язково, на позакласних заходах.

В кінці 80-х років разом з дітьми ми активно зайнялися декоративним косівським розписом тарілок з пап'є-маше, які самі ж виготовляли і прикрашали ними стіни навчального кабінету, коридору школи, дарували на свято матерям...

Пройшли роки... Але захоплення не пропало, а, навпаки, дуже мені пригодилося: я розмалювала понад півсотні тарілочок для оформлення 23-го випуску літературно-мистецького альманаху «Джерельні дзвони». Малювала... А в думці творила вірш...

* * *

Тарілочко, красунечко,
Мов сніжок, біленька,
Як я тебе розмалюю,
Станеш веселенька.
Коли тебе розфарбую
Всіма кольорами,
Будеш хату звеселяти
Разом з рушниками.
Будеш стіни прикрашати,
Усім говорити:
«Яка гарна Гуцульщина!

Її колорити...».
Я тарілочки малюю,
Аж душа співає...
Нема кращого за тебе,
Мій Гуцульський краю!

10.07.2020.

ЛІРИКА

Закінчую роботу над книжкою віршів молоді поетеси Мирослави Ганишевської з Сопова «Душа вже не болить». Кожний її вірш — це задушевна інтимна лірика, маленька історія її життя. Ніякої там політики, вірусів, війни... Тільки любов, любов і ще раз любов, почуття радості і, водночас, страждання закоханої жінки.

Перебуваючи в полоні чужого кохання, неможливо не згадати про свою юність, про свої найпотаємніші почуття...

* * *

Читаю лірику чужу,
Присвячену кохання,
І згадую любов свою
Колишню — першу і останню.
Мені здавалося тоді:
В руках тримаю цілий світ!
Відлуння схлипнуло в душі,
Вже не вернути отих літ...
Лишилось в мріях лиш літати,
Тебе запрошувати в сни...

Хоча й приємно так згадати,
Які щасливі були ми...
Чужої лірики багато,
Своєї вже чомусь так мало.
Кохання у житті — це свято,
Яке завжди нас окриляло.

11.07.2020.

МОЯ УКРАЇНА У МУКАХ

Моя Україна у муках...
Вітчизна моя — на межі:
Пандемія, війна, розруха...
А в верхах — розкрадачі!
За маєтки воюють, гроші,
Від яких офшори тріщать,
За закони свої «хороші»,
Які захищають їх «рать»!
Знову мову сьогодні судять —
Нашу рідну мову, державну!
Не сини її, ні! Іуди!
Віддають «братам» на поталу!
А ми? Наче вівці в кошарі,
Закриті, сліпі і глухі.
Де козацька наша звияга?
Так і здохнемо всі у ярмі?
Український народе, брате,
Чому доля твоя така?
На союз іуди йдуть з катом!
Плаче гірко рідна земля...

10.07.2020.

ПРАВЕДНІ ПУТІ

Хтось ходить в ліс, до річки йде,
Гірські вершини підкоряє,
А хтось з куштуриком в руці
За кроком кроки ледь долає...
Хтось пісню пише, свій мотив,
Слова підшукує і ноти,
А хтось сказати б щось хотів,
Та звук застряв десь там, у роті...
Хтось в ресторанах п'є, шикує,
Грошима смітить, наче листом,
А хтось у злиднях так бідує,
Що світ здається болотистим...
Таких багато протиріч
Існує нині в цьому світі,
Бракує совісті...в ній річ...
Та ми розірвемо ці сіті!
Бо з нами Бог і з нами віра,
Ми не залишимося в біді.
Любов і злагода, довіра —
Ось наші праведні путі!

11.07.2020.

СПРАВЖНЯ НАСОЛОДА

Інколи люди жаліються, що їм скучно жити, особливо тепер, в час карантину, якому, здається, не буде кінця. А мені зовсім не скучно! Як я вже говорила, треба зайнятися улюбленою справою, яка приносить справжню насолоду.

Так, я знову про вишивання... Полюбила цю справу ще зі шкільної лави. Першу сорочку для себе я вишила в сьомому класі... А скільки їх було у житті? Вже й годі пригадати! Вишивала рідним, друзям... І жодної на продаж! Не могла... Здавалося, що продам частинку себе...

Вже понад 10 років вишиваю картини, переважно — на духовну тематику. На сьогоднішній день маю їх майже чотири десятки... Вишиваю, а на душі такий спокій, така благодать...

* * *

Яка ж то справжня насолода —
Творити власно святу річ!
Душевний спокій...і свобода...
В думках ніяких протиріч.
У парі голка із рукою
Рівненько хрестики вкладає...
Стає картина, мов живою,
Мені зір й душу звеселяє.
Свята Ікона — насолода,
Дарує радість всім, красу...
Велика Благодать від Бога —
Я вдячно в світ її несу!

20.07.2020.

ФЛЕШМОБ ДРУЗІВ-ПОЕТІВ

Друзі-поети, заробітчани Галина Коризма з Іспанії і Олександра Михайлюк з Італії, запросили мене до поетичного флешмобу

#8днів-позитиву. Я радо відгукнулася і написала таку відповідь, але перед цим прочитала жартівливий вірш Дмитра Вінтоняка, в якому він описує, як скидав копицю сіна... Отож, пишу і я:

Спасибі Вам, друзі,
Мене Ви згадали
І до флешмобу
Також приєднали.
Я сіно в копиці,
На жаль, не скидаю,
А в рідній світлиці
Вірша Вам складаю.
Це ж просто чудово,
Галинко і Лесю,
Що Муза казково
Зрання в душу ллється!
І настрій кайфовий
В нові кличе злети!
Тож будьте здорові,
Всі друзі-поети!
Вас жду в Ковалівці
На зустріч творців...
Лише б карантин цей
Скоріше згорів!
Ви в моєму серці —
Усіх пам'ятаю,
Любові і щастя
Вам море бажаю!

20.07.2020.

ЦІНА ДРУЖБИ

Дуже гірко втрачати друга,
Як усьому вина — політика.
Значить, дружба ця — недолуга,
Не варта й мізинця нігтика.
А яка у дружби ціна?
І яке в неї коріння?
Найцінніша дружба лиш та,
Де є вірність і розуміння.

19.06.2020.

ЯКА ТВОЯ ЛІТЕРА?

(Флешмоб)

А моя літера — ЕМ,
З неї багато
Починається імен,
Та найбільша радість моя —
У Матінки Божої
Таке ж ІМ'Я!

20.06.2020.

«ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-23»

(Привітання учасникам альманаху ДД-23)

Линьте, «Дзвони», з Прикарпаття
До кожного дому,
Прославляйте рідне слово,
Українську мову!
Летіть з Заходу й до Сходу,
Від Карпат й до Криму...
Вчіть любити рідну мову
В будь-яку годину...
І у будні, і у свята,
Вдома й поза домом...
Учіть мову шанувати —
За її Законом!
Всі, хто мову не шанує,
Той — не українець,
Він чужою розмовляє,
Значить він — чужинець!
На Вас, славні митці слова,
Вкраїнські поети,
Тримається наша мова,
Нові її злети!

22.07.2020.

НУ І ЛИПЕНЬ!

Чудовий літній день! Крізь відчинене вікно лагідний легкий вітерець посилає мені всю ніжність і красу цієї чарівної пори року. Яка ж це велика Божа благодать бачити її, відчувати, милуватися нею... І всі ці враження лишають з-під мого пера сліди на папері...

* * *

Ну і липень! Ну і красень!
Літній місяць-чарівник!
Землю барвами прикрасив,
Як художник-витівник!
Чорнобривці...і троянди...
Пишні лілії в грядках...
Мов прекрасні юні Панни
У платтях-пелюсточках!
А в садах — грушки, малини,
Запашні паперівки...
В лісі — афини, ожини...
Козарі, боровики...
Та й на полі у розгарі
Хліба Божого жнива...
Наречені йдуть у парі
Брати шлюб на все життя...
Грає музика троїста,
Як у місті, так в селі...
Все велично, урочисто...
Ще би МИРУ на землі!

24.07.2020.

ХВИЛЮЮЧА МИТЬ

Я зустріла давнього друга свого,
З ним десятки не бачились літ...
Пролунало одне тільки слово,
Незабутнє і ніжне... «Привіт!».
Ми навпроти обоє стояли,
Літній вечір до місяця плив...
Наші очі від щастя сіяли...
А стук серця за нас говорив.

Така мила хвилююча мить...
Чом так рідко буває в житті?
Моя думка до тебе летить
В неспокійнім розбурханім сні...

25.07.2020.

ПОДЯКА ГОСПОДУ

Липневий дощик дріботить,
Далеко в небі грім зітхає,
А я у цю блаженну мить
Подяку Господу складаю...
Її в поезію вкладаю
За дні прожиті і за ночі,
За те, що Він про мене дбає,
Від сліз і смутку витер очі...
За доню-квітку і онуків,
Правнучку-сонечко, зятів...
За Музи дар і дивних звуків,
Які в мелодії заплів...
За друзів щирих, рідний край,
Який чарує всіх красою...
Спасибі, Господи! І знай —
Я все життя завжди з Тобою!
Без Тебе я ніхто й ніщо —
Це Ти мене привів на світ,
Навчив робити всім добро
Впродовж усіх прожитих літ...
Тебе люблю я над усе!
Ти мій Учитель і Спаситель!
Життя до фінішу іде...
І я прийду в Твою обитель.

25.07.2020.

ДЕНЬ ДРУЖБИ

Яких тільки свят не придумують люди!
Наприклад, сьогодні, 30 липня 2020 року,
День дружби! Щож, непоганий задум, бо
дружба потрібна всім людям, але щира, вір-
на, справжня — на все життя... Саме такої
дружби я бажаю всім-усім людям!

* * *

Добрих друзів у житті
Я усім бажаю!
Хай щасливі будуть всі —
В Бога я благаю...
Добрий друг — дарунок долі,
Завжди поруч з нами!
Він на все для нас готовий...
Вчинками й думками.
Чи у радості, чи в горі,
Він плече підставить.
І ніколи він, ніколи,
У житті тебе не зрадить!

30.07.2020.

КОХАННЯ ПАПОРОТІ ЦВІТ

*Вірш на конкурс:
«Слово єднає серця»*

Кохання папороті цвіт
Я довго так шукала,
Впродовж усіх минулих літ
Надію не втрачала...

Кохання вірного, палкого,
Такого...тільки лиш на двох...
Без зради підлої, гіркої,
Без сліз приниження, тривоги...
Але життя — тернистий шлях...
Усього треба скуштувати...
Не тільки радостей екстаз
У ньому завжди відчувати!
Були і зради, і незгоди...
Душа від горя завмирала...
Але щораз втирала сльози,
На щастя вперто вона ждала...
Кохання папороті цвіт
У ніч Купальську хтось шукає...
Моє ж у надвечір'ї літ,
Немов троянда, розквітає!

30.07.2020.

БОЖЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Чому такий невтішний час
У долі мого покоління?
Немовби люди впали в сказ,
В їх душах гнів і зубожіння...
Байдужість, зрада, недовіра...
Усі найгірші негативи
Убили в людях правду, віру...
І в пекло світ перетворили!
Невже збувається писання,
Що світ здолає сатана?
Згадаймо Господа Послання:
Лиш віра всіх спасе від зла!

В молитвах прошу я щоднини
Любові для людей, натхнення...
Життя не варте й горошини
Без Божого благословення.
Усім би щастя якнайбільше,
Кохання, ніжності, тепла...
І кожен день би став світлішим,
Добром би сповнилась душа...
31.07.2020.

МОЄ СЕРЦЕ

Моє серце без твого кохання,
Як пустеля суха і далека,
Бо ночами його й на світанні
Знемагає душевна спека...
Ти мене оживи поцілунком,
Як оаза в пісках рятівна,
І наповни до дна ніжним трунком
Мою душу й мої почуття...
Лиш з тобою завжди я щаслива
І життя повне радості й змісту,
Не страшна ані спека, ні злива —
У любові нема компромісу...
31.07.2020.

НІЧНА РАПСОДІЯ

Закрию очі й тебе бачу
І чую дотик ніжних рук...
Любов, нестримну і гарячу,
Я п'ю із чаші твоїх губ...

У сні від щастя посміхаюсь —
Він так подібний на весну!
В обіймах пристрасних купаюсь
Й на крилах наче десь лечу...
Чарівна музика там грає...
І сад веселкою цвіте...
Та раптом сон кудись зникає,
В безодню ночі все несе...

01.08.2020.

КРІЗЬ ПРИЗМУ ДУШІ

Кожне слово, думки і вірші...
Кожну ноту в своїй новій пісні
Пропускаю крізь призму душі...
Адже Слово і Музика — вічні!
Всі творіння мої — дух натхнення,
Ода серця життю і любові,
Творцем світу благословенні
У мелодіях, в кожному Слові...
Для Вас, люди, пишу, лиш для Вас,
Щоб красу Вам щодня дарувати.
Мов вітри, пролітає наш час...
Тож хай буде про що нам згадати...
Бо поезія, пісня чи проза...
То є дзеркало дум наших з Вами.
Було все на життєвій дорозі —
Слово й Музика все ішли з нами!

01.08.2020.

СЕРПЕНЬ

Серпень рано-вранці
Сонячно всміхнувся,
Крізь вікно відкрите
Подихом торкнувся...
Килимом квітковим
Двір весь прикрасив
І окрайцем літа
Душу причастив...
В цю красу ранкову
Перчику додав —
Холод в поцілунку
Осінь нагадав...
Хоч тепло ще літнє
З нами не прощається,
Та воно не вічне —
Все колись минається...
Мить щасливу нині
В серці збережим,
Наче на світліні,
В ній себе знайдім...

01.08.2020.

РОЗБИТА ЧАШКА

Розбиту чашку не вернути,
Не склеїти, не відновити...
Не легко втрату враз збагнути,
Але без неї можна жити.
Бо чашка що? Лиш річ проста!
Осколків біль не відчуває,
Сьогодні є, завтра — нема,

Ніхто від цього не страждає.
І зовсім інше у людини
Розбити душу за ніщо!
Вона страждає без провини,
Не бачить сліз її ніхто.
Душа і чашка...речі різні...
Стараймось їх не розбивати,
Щоб не було потому пізно
За мить бездумну жалкувати.

02.08.2020.

ДУШІ САКРАЛЬНЕ ПОЛОТНО

Жовтесенький листочок поміж листям,
Мов сива павутинка у волоссі,
Заплутався в зеленому намисті,
Мовчазно сповістивши нам про осінь...
Хоч літо по-серпневому ще гріє
Й за тридцять аж теплінь угору скаче,
Скоріше надворі вже вечоріє...
В саду за впалим листом вишня плаче...
Почала осінь плаття своє ткати
Із золота берізок...чорнобривців...
Природу багрянисто прикрашати,
Дари полів складати на полиці...
Всі засіки, комори, обороти
Наповнила плодами врожаїв...
Готує потихесенько дороги
До скорих дощовитих холодів...
Дарує сонця нам тепло прощальне,
Лишає згадку про коротке літо...
В душі малює полотно сакральне,
А в ньому ми...і нами все прожито.

07.08.2020.

СВІТАНКОВИЙ ЩЕМ

Розбудило мене на світанку
Тривожне якесь почуття,
Не спалося вже аж до ранку,
Снувались думки про життя...
Горіло між нами кохання —
Щасливе, взаємне, казкове...
Палало, як сонечко зрання,
Було таке світле, чудове...
Не був нам потрібний Париж,
Ні пальми, моря, океани...
Нам тільки б зустрітися лиш,
В обіймах сплестись, як ліани...
Нам заздрили всі, навіть, друзі:
«Яка в них велика любов!
Ця пара — найкраща в окрузі...»
І в пекло мій рай перейшов.
З'явилася раптом вона —
Підступна розлучниця-зрада...
Нестерпно боліла душа...
Пером карбувалась розрада.
Давно вже минулись ті дні
Й гіркі безсоннії ночі...
Лишилися шрами в душі,
А серце так ласки ще хоче...
Тому й досі ранні світанки
Віносять, де спогадів щем,
Де щастя сміялось до ранку,
А нині пролилось віршем.

08.08.2020.

ПОСИВІЛЕ ПРИЗНАННЯ

Нічого, що я уже сива
І літа давно вже не ті,
Для тебе я та ж сама мила,
Як в наші роки молоді...
І хоч окуляри вдягаю,
І з крісла не можу вставати...
Тебе лиш одного кохаю,
Готова тобі все віддати.
З тобою ми дві половини,
Які в одне ціле з'єднались...
Були в нас усякі години,
Але ми подружжям остались.
Усе перейшли, подолали,
Бо ми найрідніші — сім'я!
Продовження роду діждали...
Хай славиться Боже ім'я!

08.08.2020.

КОХАННЯ НЕ КУПИШ

Кохання старості не має —
Воно є вічно молоде,
І тільки той секрет цей знає,
Любов хто в серці береже.
Бо це його найкращі шати —
Любов безмежна, незрадлива...
Кохання в силі всім пізнати,
Щоби життя було щасливе.
Його не купиш, не продаш,
В папір красивий не загорнеш...
Коханій лиш любов віддаш,
До серця лиш її пригорнеш...

10.08.2020.

РІДНІ КАРПАТИ

Краю мій любий, рідні Карпати!
Чи є щось краще за вас на землі?
Прут — князь Говерли, Гука розкати,
Води Черемоша, срібні й стрімкі...
Цвіт едельвейсу, квітку кохання,
Легінь відважний на скалах знайде...
Голос трембіти, який будить зрання
Всіх, хто до праці з радістю йде...
Спів полонин, відлуння отари
Чути по зворах дрімучих лісів,
Ватри нічної іскри до хмари,
Клич на зорі вартових пастухів...
Килим барвистий, ліжник, гердан...
Барви узорів, краса писанок...
Танець прадавній — шалений аркан...
Врода легінів і гуцулок...
Гражда родинна, гонтами вкрита,
Сіно в стогах на схилах крутих,
Запах смерек від літа й до літа,
Сяйво хрестів на храмах святих...
Всім цим багаті рідні Карпати,
Славлять повсюди мою Україну.
Треба багатство це зберігати,
Як найдорожчу в світі перлину.

13.08.2020.

ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЄ — СПАСА

З любов'ю Бог наш світ сотворив,
Красу його всю і багатство,
Щоб кожен із нас у світі цім жив
І славив Всевишнього Царство.
Він задля нас преобразився,
Щоби віру нашу зміцнити,
Щоби світ пересотворився,
І з Богом у мирі щоб жити...
А нині у церкві, на Спаса,
Посвята щедрих Божих дарів —
Життя земного окраса,
Яку нам Господь заповів.

19 серпня 2020р.

ОСТАННІЙ ПОЦІЛУНОК ЛІТА

Останній поцілунок літа —
Гарячий-прегарячий, як вогонь,
Жарінь, немов плита нагріта,
З небесних щедро сиплеться долонь...
Прив'яли квіти, листя...парки...і сади...
Так прагнуть всі нічної прохолоди,
А як прийдуть осінні холоди,
Тоді й згадаєм літа насолоди...

22.08.2020.

ДЖЕРЕЛЬНИЙ ПЛАЧ

*Світлій пам'яті Миколи Кавацюка —
Поета, артиста, гумориста...*

Тисне в скроні скорботний сум...
Болем ятриться джерельний плач...
Ти гідно пройшов життєвий бум...
Свій чесно зіграв життєвий матч...
Матч совісті, добра і любові...
Матч людяності в нелегкий час.
Ти залишився навек у СЛОВІ,
Що ніколи не згасне для нас...

27.08.2020.

ДОГОРАЄ ЛІТО...

Догорає літо... догорає...
Шле свою останню нам жару...
На прощання сонцем припікає,
Залюбки всіх кличе на ріку...
Вся природа мліє у знеможі,
Навкруги спекотність дошкуляє...
І хоча вже осінь на порозі,
Літечко здаватись не бажає...
На душі так легко і спокійно —
Божий рай, здається, на землі...
Хай би так завжди було надійно,
Хай би жили в мирі люди всі...
Щоб раділи сонцю всі солдати...
Щоб раділи літу матері...
Поможи нам, Господи, діждати
Перемоги в проклятій війні!

Догорає літо...догорає...
А в душі надія не вмирає...

31.08.2020.

ПАМ'ЯТІ КВІТКИ ЦІСИК

5 вересня 2020 року, субота... Сьогодні в селі Ліски, що на Коломийщині, мав відбутися Х культурно-мистецький фестиваль імені Квітки Цісик, на який приїжджають митці слова і пісні з усіх куточків Івано-Франківщини та інших регіонів України. Але не відбувся — через коронавірус... Івано-Франківськ, Коломия, Косів...знаходяться в «червоній зоні»... Всюди строгий карантин... Лише душа не на карантині...

* * *

«Червона зона»... Сумно і тривожно...
А надворі така погожа днина!
Та в Лісках нині тихо і порожньо...
Поезія і пісня тут не лине...
Проклята пандемія скрізь гуляє,
Здається, що не буде їй кінця...
Та силу СЛОВА, ПІСНІ не здолає —
Ще тут збереться творча вся сім'я!
Ще Квітку Цісик фестиваль згадає,
Ще славний горб Циганський оживе!
І серцем край мистецький заспіває!
Ніякий вірус ПАМ'ЯТЬ не зітре!

05.09.2020.

СОН ОСІННЬОЇ НОЧІ

Настали тривожні і непевні часи... Не знаєш нині, що тебе чекає завтра! Наступної хвилини чи години... А кожному, як у душі, так і наяву, хочеться свята, радості, щирого спілкування у колі близьких людей, друзів... І доля дарує інколи казкові сни...

* * *

Ти простяг до мене руки
І вповив в свої обійми...
Я відчула серця стуки,
Які злилися з моїми...
Ми так ніжно розмовляли,
І світилися щастям очі...
Як ніколи, ми кохали
Й не бажали кінця ночі...
Раптом мить оця пропала...
За вікном пливло світання...
В сні солодкім я згадала
Смак взаємного кохання.
Та життя вернуло в дійсність...
Ранок в осінь тихо плив...
А в душі ховалась ніжність,
Яку сон мені лишив...

08.09.2020.

У КОЖНОГО ДОЛЯ СВОЯ

У кожного доля своя...
Та в кожного з нас вона різна —
То квітне, неначе весна,
То з грозами, як осінь пізня...
У кожного доля своя...
Але всі ми хочем любові.
Найбільша в нас цінність — життя,
В якому проблем є доволі...
Не тратьмо його на війну,
На зради, обмани, свавілля...
Не сіймо ненависть, журбу...
Спинім це страшне божевілля!
Усе ж бо залежить від нас —
Самі свою долю творім...
Не тратьмо намарно свій час,
В любові всі дружно живім!
Бо скільки в нас того життя?
Не знаєм, чи завтра настане...
А світ такий гарний! Земля!
Хай доля в нас кращою стане!

12.09.2020.

Я ХОЧУ БУТИ ЩАСЛИВА

Напевне, звучить банально:
Я хочу бути щаслива!
Та це є завжди реально —
Живе цим кожна людина.
І, може, для когось смішно:
Я хочу бути коханою!

Хоча кохати не грішно
І бути милою, звабною...
Я хочу...й буду щаслива!
Я хочу...й буду кохана!
І хоч голова моя сива,
Я — ЖІНКА, ще й досі жадана...

13.09.2020.

САМОТНІ НОЧІ

Як ніколи, тобі признавалась,
Цілувала тебе, обнімала...
І що вічно так буде, здавалось,
Бо тебе лиш одного кохала.
Але раптом усе десь зникає,
Залишилась одна в темноті...
У вікно темна ніч заглядає...
Які ж ночі самотні страшні!
Я не хочу очей відкривати,
А в душі неспокійно, мов грім...
Так ще хочу у сні політати
І кохатись з тобою у нім...
Але нічка така невблаганна,
До світанку невпинно біжить...
Мить кохання, п'янка, бездоганна,
Полином в моїм серці гірчить...
Знов почнуться нові завтра будні,
І життя попливе, як завжди...
А я ждатиму ночі похмурі,
Щоб до тебе летіти у сні...

15.09.2020.

НЕ СУДІТЬ МЕНЕ

Не судіть мене за романтику,
За мрію солодку, жіночу,
Скажу вам усім наостанку:
Політики більше не хочу!
Та ні! Я люблю Україну,
Всім серцем болю за неї!
Ненавиджу тих, хто в руїну
Поховав всі добрі ідеї...
Хто посіяв кляту війну,
Розікрив народне багатство,
Розсварив родини, сім'ю,
Які жили в дружбі і братстві...
Хто мову і пісню вкраїнську
Ігнорує та зневажає,
Замість неї мову чужинську,
Наче рідну, скрізь вихваляє...
Хто партій створив понад триста,
Лише б до корита дістати...
А чи совість в кожного чиста?
Їм усім на це просто начхати!
Та вірю, що все це мине
Й Україна буде щаслива!
На нас Ласка Божа зійде,
Добром зацвіте Батьківщина!
Не судіть мене за романтику,
Розумію — не ті вже роки...
Але краще бути романтиком,
Аніж у політику йти...
Бо політиком треба вродитись,
Лиш не злодієм, а патріотом,

Щоб державу, як слід, відродити,
Стати нації гідним оплотом!

17.09.2020.

АРХАНГЕЛУ МИХАЇЛУ

Яке небо сьогодні чисте!
Яка надворі благодать!
Немовби Архангел Пречистий
Вивів на свято всю свою рать...
А в нас сьома осінь війни,
Гібридної і затяжної,
Колишньої наче б «сестри»
Проти волі нам дорогої.
Скільки ще річниць і смертей
Україні моїй пережити,
Щоб здобути мир для людей,
Рідну землю вкраїнську звільнити?
Яке довговічне питання!
Пора вже його розв'язати,
Щоб кляте вороже заклання
Навік з України прогнати!
Святий Михаїле Небесний,
Зішли своє військо на Схід,
Візьми під свій захист чудесний
Увесь наш козацький там рід!
Будь поруч із воїном кожним,
Захищай від кулі сліпої...
Веди під Покровом їх Божим
Аж до Перемоги Святої!

19.09.2020.

РАНДЕВУ ЛАЙМИ

Вересневої ночі тайна
До зірок у небо пливе...
А з екрану Рандеву Лайми
Мене в світ музичний несе...
Сан-Ремо, Сопот, Юрмала...
«Пісня року», «Червона рута»...
Глядачі збиралися юрбами...
Лилась пісня...нова...і забута...
Та й нині є шоу-програми,
На давні вони не подібні...
«Світське життя», «Танці з зірками»...
«Голос країни»...талантам потрібні...
Нові шоу...пісні...рапсодії...
Нова мода...нове сприймання...
А я згадую старі мелодії
Й неповторне перше кохання...
20.09.2020.

НАГОРОДА

Покрова... 14 жовтня 2020 року. Сьогодні мені вручили Диплом про присудження літературної премії імені Тараса Мельничука. Довго я йшла до цієї престижної на Прикарпатті нагороди — майже 15 років! Ні! Я не ставила її своєю самоціллю! Просто працювала для людей, вкладаючи в працю всі свої уміння...всю свою душу...

* * *

Нагорода, якщо заслужена, —
Результат тривалої праці,
Робота — натхненна, напружена,
Для людей, не для слави й овацій.
Нагорода — не блискавична,
До неї не легко іти...
Це дорога довга, терниста,
Є в ній каміння, і прірви, й мости...
Якщо вперто все подолаєш
Й терпіння візьмеш про запас,
То й успіх на тебе чекає...
В кожного свій зоряний час!

21.09.2020.

ЩО НАМ ТРЕБА

Задощило зранку...задощило...
Душу сум осінній оповив...
Життя новий день пробудило,
Його дощ проливний окропив.
У житті, як в природі, всіляко:
То дощить, то сонце пригріє...
Не в усіх все буває однако —
Кому як удача повіє.
Хтось летить на моря-океани
Розважатись, гуляти до ранку...
Хтось ніколи не прийде до мами,
Лиш погляне з небес на світанку...
Й не вернути нічого назад,
Не спинити сумний часу плин...
Ні Чугуїв... Ні Схід... Карабах...

Який в горе людське вбити клин???
Як спинити ці війни, стихії...
Катастрофи, нещастя, біду....?
Треба ВІРИ, ЛЮБОВІ, НАДІЇ
Усім, хто душу губить свою!
За вікном безупинно дощить...
Невеселі думки в голові...
Від невтішних новин світ кишить...
Боже Всевишній! Сили Небесні!
Почуйте молитви мої!!!

30.09.2020.

ЗМІНІМ ЦЕЙ СВІТ

Коли людина засміється
І настрій пречудовий має,
Тоді й веселе в неї серце,
Душа від радості співає...
Якщо в очах сльоза застигла,
А в погляді журба й печаль —
Душа у відчаї, безсила,
Ховає смуток під вуаль...
Бо неможливо веселитись,
Коли від горя серце плаче,
Хіба що нелюдом вродитись —
На гОрі нелюд тільки скаче!
То ж будьмо добрими людьми,
Несімо ближнім радість, ласку...
Вже так багато скрізь біди —
Змінім цей світ на добру казку!
Щоб казка ця жила повсюди —
В родинях, сім'ях, у державі...

Бо щастя прагнуть усі люди,
На щастя мають усі ПРАВО!

10.10.2020.

БУДЬМО, ЯК ДІТИ

Будьмо, як діти, добрі і щирі,
Правду у вічі завжди говорім...
Станьмо, як діти, милі й щасливі,
Людям любов і довіру несім.
Довіра дітей — міцна, непохитна
У Бога, батьків, ласку, добро...
Дитяча любов — чиста і світла,
Серденько їх не здатне на зло.
Всі ми прийшли на цей білий світ,
Щоб жити, любити, творити...
В ньому лишити добрий свій слід,
Рідну землю від зла захистити.
Тільки чому з маленьких діток
Десь виростають вбивці, злодії...
Не всі прийняли Божий урок,
Його Послання для нас, події...
«Будьмо, як діти, — Він говорив, —
Бо діти — найдобріші створіння».
Жити, як діти, Ісус нас учив
І дав нам Своє Благословіння.

12.10.2020.

НЕЗАБУТНЯ ЗУСТРІЧ

Усякі дні є в нашому житті... Та є такі, що запам'ятовуються назавжди, залишають у душі приємні спогади...

Саме така зустріч відбулася в селі Космач, що на Косівщині, найбільшому селі в Україні (32 присілки).

У неділю, 18 жовтня 2020 року, творчі люди — учасники літературного об'єднання «Едельвейс», який діє при публічній бібліотеці села, запросили мене на зустріч.

Надворі стояла чудова осіння погода... сонячна, блакитнонеба... Хотілося летіти, сміятися, співати... Настрій був чудовий, піднесений, веселий...

Зустріч теж була щирою, дружньою, по-родинному теплою... Вона була присвячена виходу в світ 23-го випуску альманаху «Джерельні дзвони», в якому вперше взяли участь поети-аматори з Космача. Одна із її учасниць — Парасочка Янкощук написала:

* * *

«Джерельні дзвони» — це струмки,
Це діти дужої ріки,
Яка несе вже свої води
У синю даль, на всі простори,
На ниви, гори і гаї
Моеї рідної землі.
І щастя нам, що є в нас жінка —
Маленька мила українка,

І трудиться вона, як бджілка,
Вірші, мов той нектар, збирає
І їх по світу розсилає.
А зустріч з нею була щира,
Лилась розмова дружня, мила,
І дивно було, скільки сили
У цеї мужньої людини,
У цеї квітки з Ковалівки,
Всім дорогої нам Марійки.

18.10.2020.

P.S. Дякую Господу Богу за те, що дає мені сили і духу робити людям добро, приносити їм радість і задоволення від їхньої праці і творчості.

ЗАРОБІТКИ

Завтра вибори до місцевих рад. Знову безмежні обіцянки, безкінечні реклами, сотні різного ґатунку партії... Всі намагаються добратися до влади... Може, і є серед них одиниці, що хочуть допомогти якось людям... Але вже чомусь не віриться...

Й тут мені спали на думку українські заробітчани... Десятки років вони живуть і працюють за кордоном. Якщо й допомагають своїм сім'ям, то про Україну й думати не хочуть. Приїдуть на кілька днів чи тижнів у гості до рідних і гайда у свою Італію, Польщу, Іспанію, Лондон, Австрію, Канаду, Португалію, Німеччину, навіть, у Австралію! В кожній з цих країн є мої знайомі люди... Так!

Вони люблять свій рідний край, дім, де народилися, але повертатися додому вже не мають бажання...

Можливо я не права, але покинути рідну хату, родину, друзів... Ні! Я би не змогла! Для мене Україна — це є ВСЕ! Нехай я не така багата, не маю великих статків, зате живу на рідній серцю землі, у скромній, але рідній хаті... Говорю рідною мовою... Співаю рідні українські народні пісні... Я — УКРАЇНКА!

Хай не судять мене строго заробітчани, особливо жінки. Багато хто із них вважають тепер себе людьми вищими за нас, простих українок. А насправді вони є рабнями закордонного світу... І розуміють це тільки тоді, коли не все так гладко в їхньому житті...

24.10.2020.

НОВІТНІ РАБИ

Заробітки! Ох ви, заробітки!
Закордони! Чужі закордони!
До вас їдуть вкраїнські лебідки
Доглядати сенйорські персони...
Покидають рідненькі домівки,
Діточок, батьків, Україну...
Де ж притулите свої голівки
У негожу життєву годину?
Хто пожаліє вас на чужині?
Хто простягне вам допоміжну руку?
Ви грошовиті нині рабині,
Та в душі вашій повно розпуки...

Як не зродить пшениця без поля,
Як без мами не буде дитини,
Так нічого не варт ваша доля
Далеко в світах...без України!
Ви сьогодні такі гонорові,
Недоступні усі...бо багаті...
Та, не дай Боже, в вас якесь горе,
Вертаєтесь до рідної хати.
Заробітки, ой ви, заробітки!
Скільки доль понівечили ви?!
Україночки, наші лебідки,
Ви сьогодні — новітні раби!

24.10.2020.

ВИБОРИ — 2020

У державі моїй нині вибори —
Обираємо владу народну.
Яку істину нація вибере?
Українську, а чи чужеродну?
Адже влада — такий інструмент,
Який грає свою партитуру...
І лиш той користує момент,
Хто спасає її брудну шкуру.
А наш голос — пряма дорога
В кабінети наживи й обману...
Але правди свята перемога
Себе ждати роками не стане!
Й будуть люди на рідній землі
Працювати, творити, любити...
Адже в рідній лише стороні
Україні ми зможем служити!

В Україні, а не за кордоном,
Своє щастя творім...і свободу...
Проживаймо за Божим Законом
У родині...і з рідним народом!

25.10.2020.

МІЙ КОСМАЧ

Дуже люблю подорожувати і, якщо випадає можливість десь поїхати, тоді я безмежно щаслива... Буває, мене запрошують на зустрічі з творчими людьми нашого краю.

В одну погоду неділю, коли неповторне бабине літо грало в усій своїй красі, я їхала в Космач, милуючись красою Карпатських гір, які жовтогарячими акварелями розмалювала золота осінь...

Як я вже писала, це була тепла і щира зустріч з творчими людьми цього неймовірно красивого села. Які талановиті наші краяни! Я з великим задоволенням слухала їх поезії, пісні... Поділилася і своєю творчістю — авторськими піснями, бо спів — це найкращі ліки для моєї душі...

Одна із учасниць зустрічі, вчителька зарубіжної літератури місцевої школи Анна Подоляк, написала вірш «Писанковий Космач», який назвала піснею. Та не кожний вірш можна заспівати... І я, на основі її твору, написала свій варіант...

* * *

Поміж горами там моє село,
Золоте село, чарівне село...
Кожен з Вами тут привітається,
Краса з мудрістю тут стрічається.
ПРИСПІВ:

А Космач — то є наша писанка,
А Космач — то є наша вишивка,
А Космач — то є стрімка річенька,
То гуцулонька, то Маріченька...

Довбуш тут ходив, він панів губив,
І котилася слава горами...
Дзвінка милого у гості ждала,
Наряджалася, косу чесала...
ПРИСПІВ:

Та, як він прийшов, біда сталася:
Куля Штефана в тіло вп'ялася...
Бо любов була та зрадлива,
Ох ти доленько нещаслива...

Тут аркана так гуцули утнуть,
Що аж горами верхи загудуть...
Тут за волю в бій повстанці ішли
І від ворога нас уберегли.
ПРИСПІВ:

Ми героїв всіх пам'ятаємо,
За їх подвиги прославляємо,
Україну ми любим над усе —
Наш Космач у ній, як весна, цвіте!

18.10.2020.

ІДЕАЛЬНІ ЛЮДИ

Ідеальних людей не буває...
А, як падають, то встають,
Негаразди всякі долають
І до мети своєї ідуть...
Ідеальних людей не буває...
Помиляються всі у житті,
Та проступки не всяк виправляє —
Ця проблема найгірша за всі...
Ідеальних людей не буває...
Але стати такими можливо,
Якщо серце любов'ю палає,
А все інше не так вже й важливо...
Бо любов — це є Божий Закон,
Над усі, що є в світі закони,
Найсвятіший Землі полігон,
Де впадуть усі зла перепони.

28.10.2020.

ЖОВТЕНЬ - 2020

Тихо Жовтень багрянолистий
Нині прощається з нами
І сліди свої золотисті
Миє дощем під ногами...
Небом похмурим закрив
Коротке бабине літо...
Журбу в душі розбудив
За лагідним сонцем в зеніті...
Дерева гілки опустили,
Які напів облисїли...

Осінні килими накрили
Поля і сади опустілі...
Та ще чорнобривці горять
Вогнями вечірнього неба...
Й гортензії гордо стоять...
Й красуня — стійка хризантема...
Бо наша земля — незрівнянна
В красі будь-якої пори,
У Божих руках — бездоганна
На усі прийдешні віки...
Впиваймось цією красою,
Як можемо, її бережимо...
Наповнім добром і любов'ю,
В гармонії з нею живім!

30.10.2020.

ЛИСТОПАД

(Романс)

Листопад, Листопад, Листопад...
Не спіши у любові мій сад,
В сад моєї душі, моїх мрій
Не лети, Листопад, і не вий...
Хай кохання ще довго цвіте,
Пелюстки ще вогнем хай жевріють...
Бо лише нам любов принесе
Оте щастя, якого всі мріють...

Листопад, Листопад, Листопад...
Ти у вальсі з листками кружляєш...
Кожен день наяву і у снах
Осінь милу свою обіймаєш...
Хочу бути щаслива, як Ти,

І у вальсі з коханим летіти...
Не спіши, Листопад, не спіши
Мою душу дощем остудити...

Листопад, Листопад, Листопад...
Ти приходиш якось невпопад,
А я в мріях лечу у весну,
В неповторну дівочу пору...
Але час, наче річка, пливе
У осінній життя листопад...
І роки, немов листя, несе
У сад спогадів — юний наш сад...

01.11.2020.

ЛИШАЙМОСЬ ДОБРИМИ ЛЮДЬМИ

Тримаймо голову високо,
Проблемам всяким не здаваймось,
Буває сумно й одиноко,
Але життю ми посміхаймось.
Навчімся труднощі долати,
В усім шукати лиш добро
І не прийдеться нам зітхати,
Що щось не так у нас пішло...
Хай Світло Боже у душі
Чимдуж щоднини в нас горить,
Щоб всяку нечисть у житті
Дотла назавжди спопелить...
Тримаймо голову високо,
Ми ж українці — не раби!
Хоч інколи життя й жорстоке,
Лишаймось добрими людьми!

02.11.2020.

НАЙМИЛІША ВЕСНА

(Романс)

Ти прийди, мій коханий, прийди
І до серця мене пригорни,
Квітку щастя мені подаруй
І цілуй мене ніжно, цілуй...
Хай кохання, як ватра, горить
І ніколи в душі не згасає...
Бо любов, як небесна блакить,
Що на крилах пташину тримає...

Ти скажи мені, милий, скажи,
Що ти мій, тільки мій назавжди,
Що ти любиш мене лиш одну,
Й ми полинемо в нашу весну...
В ту весну, як кохання прийшло
І з тобою навік поєднало...
Посріблилося моє чоло,
А любов ще сильнішою стала.

Ти прийди, мій єдиний, прийди,
В ту квітучу весну поведи...
Хоч її нам уже не вернуть,
Та її неможливо забудь...
Не забути тієї весни,
Що так часто приходить у сни,
Що живе в моїм серці й душі —
Наймиліша весна у житті.

03.11.2020.

ПРАЗНИК У СЕЛІ

Сьогодні Празник у селі,
На всю округу дзвони б'ють,
До церкви йдуть старі й малі,
Подяку Господу несуть.
Святкують люди урочисто...
Столи вгинаються від страв...
Та, головне, душа щоб чиста,
Щоб жити так, як Бог навчав.
І не важлива їжа та,
Яку на Храм готують люди,
Важлива Віра пресвята,
Яка різнить нас від іуди...
Сьогодні Празник у селі,
Народ зібрався на гостину...
Будуймо Храм в своїй душі,
Молімся Богу без упину.

08.11.2020.

(День свлкмч Дмитрія.
Храм у селі Ковалівка).

КЕЛИХ ЮНОСТІ

Впивайтесь юності вином —
Цей келих нам дається раз.
Колись він стане битим склом
Чи оберегом про той час...

Цей келих можна зберегти,
Якщо любов у нього лити.
Якщо він повний від сльози,
То краще келих цей розбити...

04.11.2020.

БЕРМУДСЬКИЙ ТРИКУТНИК

Бермудський трикутник влади
Тягне Україну на дно...
І де нам шукати ради,
Щоб утвердилось добро?

Щоб мир наступив на землі...
Добробут вернувся в родини...
Щоб люди сказали «Ні!»
«Бермудам» в житті України.

08.11.2020.

Криза в Конституційному суді.

ДИКТАНТ ЄДНОСТІ

Диктант єдності я писала:
Ювілейний, національний.
Ця мить українців єднала
У мовний вінок тріумфальний.

Бо писали його мільйони —
На всіх континентах Землі.
І ніякі вражі закони
Не вб'ють рідну мову в душі!

09.11.2020.

ВСЕ, ЩО НА ДУШІ

Все, що на душі...що у серці,
Болисть, тривожить...надихає...
Немов у живому люстерці,
В рядки поетичні лягає...

В житті є проблем так багато,
Нікому усіх не злічити...
Дай сили їх, Боже, здолати
І мудрості дай пережити.
Бо кожна мить...і кожен крок
Несуть з собою невідомість,
Але найкращий всім урок —
Це чиста совість...і свідомість.
Якби всі суцї розуміли,
Що все залежить лиш від них,
Вони б ніколи не посміли
Чинити в світі стільки лих...
Добро породжує добро,
А лихо множить тільки горе...
Не опускаймося на дно,
В якому сліз, як ціле море.
Любов лікує усі рани,
Любов нам Світло в дім несе...
На світі менше горя стане,
Як зрозуміє кожен це!

10.11.2020.

НІЩО НЕ БУДЕ, ЯК КОЛИСЬ

Ніщо не буде, як колись,
Міняється, як день і ніч...
А птиці тягнуться у вись...
Їм справ нема до протиріч...
Вони — не люди... Мають крила!
І що їм зміни у житті!
В польоті їх краса і сила —
Не існування на землі.

Мені б у небо, як той птах!
Я б змін ніяких не відчула...
Та я літаю лише в снах,
Лише у них я біль не чула.
Немає в сні недуг, війни...
Немає зла, стихій, обману...
А дні летять...летять роки...
Життя міняють невпізнанно.

11.11.2020.

ДОРОГА НА КОСІВ

А я знову їду у Косів,
В'ється шлях, як змійка гірська...
По лісах пробіглася осінь,
В позолоті всі до верха...
Лиш смерічки й горді ялиці
Зеленіють, мов навесні...
Їм не шкодить дух витівниці,
Що прийшла в хороми земні.
Опустила сіру завісу,
Що зіткала з сивих туманів...
А я думку грію світлішу:
Скоро сонце на землю гляне!
І розсіється мла навкруги —
Посміхнуться величні гори...
Душа мліє від цієї краси,
Що лягла на Карпатські простори.
Якби кожна душа сприймала
Красу цього білого світу,
То людина б не руйнувала
На землі Святого Завіту.

Бо краса порятує світ —
Здавна істина ця відома.
Скільки нам потрібно ще літ,
Щоб вона всім стала вагома?
А я знову їду у Косів,
Милуюсь красою земною...
Хоч роки звернули на осінь,
Я чуюсь в душі молодою...

13.11.2020.

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ МАМИ

О! Рідна матусина хато!
Найкращий куточку землі!
Про тебе так пишуть багато
Поети...і люди прості...
Бо щастя велике, безмежне —
В хатину вернутись свою
І жити у ній, як належить,
Та дружну плекати сім'ю...
Із нею світанкам радіти,
Кожнісінькій миті і днині...
А в хаті — батьки, внуки і діти,
Казки на червоній калині...
Хрущі у травневих садах,
Вечеря й пісні в ріднім колі,
Івана Купала в вінках,
Жнива на родинному полі...
Усе це з батьківської хати,
Неначе із глечика ллється...
А в мене незагоєна втрата,
Від болю душа моя рветься.

Немає вже мами...і хати —
Давно розібрали її...
Вона ж не дає забувати
Про себе в тривожному сні.
Привітно сміються віконця
І в душу мою заглядають...
Та з першим промінчиком сонця
Видіння чудові зникають...
Лиш пам'ять у серці живе,
Матуся на давній світлині...
Життя нас все далі веде...
Правнуки ростуть у родині...
20.11.2020.

ДО ДНЯ ГІДНОСТІ І СВОБОДИ

Я не була тоді на Майдані,
Та Майдан був у моїй душі!
Я рвАЛа неволі кайдани
З усіма, хто там був у ті дні...
Барикади зводИла, палатки,
Готувала обіди...в молитвАх...
І про розстріл не мала я й гадки —
Там мир панував, а не страх.
Не лякав там нікого мороз,
Холодні дощі, сніговиця...
Лютував януковський психоз...
Щастям світились юні обличчя!
За свободу повстали, Європу,
За Україну, правду...і мову,
Щоб позбавити зрадників й кроку
Про ганебну із ворогом змову.

Але змова таки проявилась —
Скаженіла холуївська зброя...
Кров невинна рікою пролилась...
Вічна слава Небесним Героям!
Я не була тоді на Майдані,
Та понині в душі він живе.
Україна розірве кайдани,
Які вже століттями рве!

21.11.2020.

НАЙЦІННІША ВАЛЮТА

Любов — найцінніша валюта у світі,
Яку ні на що не змінєш.
Повинні це знати дорослі і діти,
Від Бога ніщо не сховаєш.
У Нього все, як на долоні:
Увесь Ним сотворений світ.
Чому так багато сьогодні
Проблем, негараздів і бід?
Це кара Божа чи дорога,
Яку всі повинні пройти?
Чи наука праведна й строга,
Щоб у Царство Небесне ввійти?
У кожного вибір великий:
Ненавидіти чи любити,
Бути чесним, а чи безликим,
Зло чи добро людям робити...
Любов — завжди найцінніша валюта,
Вона є найвищою мірою
Й подолає ненависть люту...
Єднаймося Господньою вірою.

24.11.2020.

БУДЬМО ГІДНІ

Уміймо вчасно зупинитись,
Якщо на це вже є потреба,
Коли вже задум зміг здійснитись,
А повторятися не треба.
Коли вже до вершин дійшли
В одній чи іншій для вас сфері,
Шукайте знов нові шляхи,
До них відкрийте нові двері.
Хай будуть ваші відкриття
На славу Бога і народу.
Нам дано лиш одне життя,
То ж будьмо гідні свого роду!

25.11.2020.

НАЙВИЩА КРАСА

«Мистецтво наближає до Бога»¹,
Адже Бог — це найвища краса,
Вона не має ні меж, ні порога,
Бо мистецтво і Бог — це душа.
Художник, поет... чи кулінар...
Всевишній талант усім дав,
Треба цінити Його кожний дар,
Розвивати, щоб він не пропав.
Творити красу — не руйнувати!
Славити Бога, а не грішити!
Навколишній світ оберігати,
Всім у мирі і злагоді жити.

26.11.2020.

¹ Слова художника Ботічеллі.
Італія. II пол. XVст.

ЛЮДСЬКІ ПОЧУТТЯ

Не можу не писати
Про людські почуття,
Хочу більше сказати:
В почуттях все життя!
Краще жить в позитиві,
Відчувати добро,
Бо життя в негативі —
Це душевне ярмо!
Вбити душу — найгірша
З негативів мораль!
Чому нині все більша
Ця проблема, на жаль?
Нас вбивають новини,
Все сумніші щодня...
А що треба людині?
Мирне в щасті життя!
Почуття бережим
Тільки добрі і щирі,
Щоб у світі земнім
Всі ми були щасливі...

27.11.2020.

ПРО БОГА ПАМ'ЯТАЙ

Молись, надійся і не хвилюйся.

Отець Піо.

«Молись, надійся і не хвилюйся»,
Віддай усе у Божі руки,
Із-за дрібниць ти не нервуйся,
Не закривайся в час розпуки.

Відкрийся серцем і душею
Любові Божій...і земній...
Між Небом нині ти й землею,
На крилах заповітних мрій...
Не все в житті, як би хотів:
Буває гладко...і не дуже...
Та що б робив ти, чи не зумів,
Про Бога пам'ятай, мій друже!

28.11.2020.

Початок Різдвяного посту.

Я ТІШУ СЕБЕ ДУМКАМИ

Я тішу себе думками,
Розраджую серце віршами...
Бо так на душі задощило...
Так прикро чомусь і тужливо...
Мені би тільки радіти,
На благо трудитися, жити...
Не жаліти збігли літа,
Які сплили, неначе ріка...
Все в мене ніби в порядку,
А мрій — не вмістити на кладку...
Та мрії, на жаль, не реальність —
Уявна лише віртуальність...
Були би вони живі,
Не в уяві і не уві сні...
Була б я тоді щаслива,
Моя б душа не дощила...

28.11.2020.

ВАЖКО МЕНІ...

Чом так буває в житті:
Ті, що так сильно кохали,
Через багато зим-літ
Зовсім чужими стали?
Щодня йому промовляю
Якнайдобріші слова...
А він чомусь злиться...не знаю,
В чому моя є вина...
Стараюсь всяк догодити,
ЩО би й коли не казав...
Він поглядом ладен убити...
А колись так палко кохав!
Ось так і понині живу,
А пройшло вже чимало літ...
Я все, як можу, терплю...
Важко мені... Я — інвалід.
Але триматися треба —
Життя у мене одне.
Прошу у Господа з неба,
Нехай його береже...

03.12.2020.

МИ — СИЛЬНІ!

Життя складне, непередбачуване...
Нині смієшся — завтра сумуєш...
Та в житті має велике значення,
Чи правильно його ти будуєш.
Колись танцювала...нині в візку...
Але, все-таки, життя триває...

Бог мені дав долю нелегку...
Але й Він мене в світі тримає.
Нас багато таких — інвалідів,
Та нема нас за що соромити...
Ми — сильні! Ми — мужні! Ми — живі!
Ми життям умієм дорожити!
Нехай воно важке і складне,
Нам нема вже чого утрачати...
Ми любим його, яким воно є, —
Це найкраще, що Бог міг нам дати!
03.12.2020.
День інвалідів.

КНИГА БУТТЯ

Читаймо щодня Книгу Буття —
Найголовнішу Книгу із книг...
Щоби спізнати Ісуса Христа,
Мудрість Його навчань всіх святих.
Величаймо всі Матінку Божу —
Найпершу після Сина Святого,
Прекрасну і чисту...і непорочну,
Бо Вона народила нам Бога.
З Нею разом ввійдімо ми в Храм,
Щоб очистити душу з гріхів.
Тільки Бог допоможе всім нам
Жити так, як Він заповів.
04.12.2020.
Введеніє Богородиці в Божий Храм.

ХУСТКА УКРАЇНЬСЬКА

8 грудня 2020 року — День хустки... А я би назвала: української хустки, бо з давніх давен вона є одним із найуживаніших атрибутів українських жінок. А ще хустка — один із символів українських звичаїв і традицій: вона присутня на всіх обрядах і святах у житті кожної жінки — від її народження і до глибокої старості. Не ігноруймо її, вона є окрасою нашого одягу — національного, рідного, споконвічного...

* * *

Хустка українська —
Символ, оберіг,
Пам'ять материнська
Про жіночий рід...
Донечка вродилась —
В хусточку в'язали...
Заміж виходила —
В хустку завивали...
Жінка у хустині,
Наче королева...
Й дівчина, й дитина —
У містах і в селах...
В будні чи у свято
Всі її вбирають,
Наче птах крилатий,
Торічки злітають...
Дівка на Великдень

Хустку дарувала
Хлопцеві своєму,
Що його кохала...
Старостам хустину
На руку в'язали...
З роду і до роду
Їх передавали...
Скільки хусток нині
Барвами чарують...
В Україні хустку
Люблять і шанують!

08.12.2020.

ДЕНЬ АНДРІЯ

Сьогодні день святого Андрія Первозванного. А в селі кажуть просто: Андрея. Молодь в ніч на Андрея веселиться, жартує (добре, якщо жартує мудро і в міру), влаштовує андріївські вечорниці... І я пам'ятаю ті далекі юні роки... Особливо ворожіння моїх старших подружок-сусідок з села Мишина, в якому я народилася і ходила до школи... Ми збиралися ввечері в нашої з мамою хаті... Годували голодного кота варениками з нашими іменами; витягали з-під мисок фантики з різними предметами, які символізували наше майбутнє; витягали з плота колики, щоби дізнатися, яким буде наш наречений... Все пам'ятаю... І не тільки це...

* * *

Холодно... Андрея надворі...
А в кімнаті тихо і спокійно...
Та у мене смуток на душі...
І тривожно щось, меланхолійно.
Біль голову скував, немов кліщами,
Пульс у скронях шаленіє, б'ється...
А думки летять десь за снігами,
Звідки юність вже не повернеться.
Ми із Вами були молоді,
Життя бурлило ключем кришталевим...
Вечори неповторні і дні
Часоплином збігали шаленим...
Ви несли вгору мене на руках —
Один раз в нашім з Вами житті!
Обняли, наче крилами птах...
Які ж ми щасливі були тоді!
Ваші сильні руки чоловічі,
Мене, як пір'їнку, тримали...
Від щастя не дивилась я в вічі,
Мої руки про все розказали...
І хоч за вікном люта зима,
Та ця мить моє серденько гріє...
Ну і що, що була лиш одна —
Спогад оцей теплом враз повіяв...
Добра згадка про Вас — це не гріх,
Це душевна жага до життя.
Роки мчать за земний наш поріг...
Хай їх щастю не буде кінця...

13.12.2020.

НОВИЙ МАЙДАН?

Включаю «Новини»... Всі телеканали висвітлюють події на Площі Незалежності в Києві... Невже знову Майдан? Новий? Кілька тисяч підприємців малого бізнесу з усіх областей України... Нинішні закони влади загнали їх в глухий кут, ведуть до розорення... А в кожного сім'я, діти... Їм вже немає що втрачати... Вони вийшли на Майдан...

* * *

І знову Майдан пробудився!
Шини горять... Каміння летить...
Терпіти народ вже втомився...
Україна до пропасті мчить.
Війна, пандемія, брехня...
Дійшли до критичної точки!
Не видно їм краю й кінця,
У скруті сини наші й дочки...
Не мають на рідній землі
Ні щастя, ані заробітку,
А сильні при владі мужі
Людей заганяють у клітку...
У клітку боргів і податків,
Які людям вже не під силу...
Від їхніх законів й порядків
Людині простій хоч в могилу!
Народ вже не може терпіти
Наруги такої й ганьби!
Народ у добрі хоче жити,

У злагоді й мирі — завжди!
Тому знову Майдан вирує,
Захищає свої права...
Та чи влада його почує?
Вже вкотре вона мов глуха!!!

15.12.2020.

НЕЗБАГНЕНИЙ СВІТ

Для письменників кохання — наче світло в кінці тунелю: без нього життя перетворюється на темряву, бруд та вічні пошуки себе. Тому творчість будь-якого поета чи прозаїка — це передусім історія його кохання, зрад, інтриг і пристрастей...

* * *

Я побачила Вас випадково...
Як багато минуло вже літ!
А здається, що все було вчора...
Який же незбагнений цей світ!
Я щаслива була лиш від того,
Що ми поруч були, так складалось...
І від погляду очей...голубого...
Моє серце з грудей виривалось.
Я нікому про те не казала,
Що Ви душу мою полонили...
А Ви знали про це...ще й як знали!
Але мудрість свою проявили.
В серці Вашому інша була,
Свою вірність Ви їй зберігали...

І я іншому вірна була...
Хоч вірності від нього не мала.
Ось такий незбагнений цей світ...
Всі ми любимо, мрієм, страждаєм...
І скільки б не проходило літ,
Все хороше в душі зберігаєм.

16.12.2020.

КАРПАТСЬКІ ГОРИ

Мереживо і нею казкове
Сніжно-білим небесним пером
Побілило Карпатські гори
Перед святом величним — Різдвом!
З павутинок тонесеньких срібних
Те мереживо вабить всім око...
Ця краса незрівнянна гір рідних
В моє серце запала глибоко.
Я живу цією красою
І наповнююсь духом її...
Я своєю горджусь стороною,
Що живу на прекрасній землі.
Хто не вірить цим щирим словам,
Приїжджайте у гори Карпати,
Ця краса теж відкриється Вам
Й Вашу душу теж буде зціляти!

18.12.2020.

ДЕНЬ МИКОЛАЯ ЧУДОТВОРЦЯ

(Привітання іменинникам)

На Святого Миколая
Іменинників вітаю,
Миру, злагоди й добра
Вам на Многії літа!
Ще й здоров'я повний міх
На щасливий Новий рік,
Щоб в достатку проживали,
Негаразди всі минали.
Щоб уся Ваша родина
Процвітала, як калина,
Як шампанське, життя грало,
Щирих друзів додавало...
Діти, правнуки, онуки
Були б майстри на всі руки,
Росли мудрі і здорові
В Божій Ласці, в Божім Слові!

19.12.2020.

БУВАЮТЬ ДНІ...

Бувають дні веселі і щасливі,
Тоді душа співає і радіє...
Але є й невезучі, дратівливі,
І все навколо ніби льодяніє.
І руки опускаються безсило,
А голова тріщить аж від думок...
Куди би не ішла, що би не робила —
Усе чомусь не миле...до кісток.
І я тоді шукаю порятунку

В молитві щирій до Господа Отця,
Не бачу іншого в житті керунку,
Як з Богом йти до днів моїх кінця.
Різдво Твоє, Всевишній, на порозі,
Й душа моя відродиться в Тобі,
І дні не будуть вже в такій тривозі,
Минуться всі печалі і жалі.
На Тебе, Господи, моя надія
На дні хороші, світлі і красиві...
Нехай все менше вітер смутку віє,
А люди будуть радісні й щасливі!

21.12.2020.

КОХАНЕ ПЛЕЧЕ

Інтернет я уважно гортаю...
Там вітанням немає кінця...
А я всюди тебе шукаю,
Та це марна надія моя.
Так, шукаю...хоча добре знаю:
Серед інших тебе не знайду,
Але, все-таки, не зупиняю
Новорічну надію свою...
Може, вона сніжинкою сяде
На стомлене серце гаряче моє...
І в краплинці розталій покаже
Твоє обличчя...таке дороге...
Це буде мій найкращий дарунок
В Новорічну самотню ніч...
Пригублю шампанське, як поцілунок,
Змахну сльозинку з очей...і свіч...
А так хочеться вірити в диво:

Ти поруч...ніжно мене обнімаєш...
Та це вже давно неможливо —
Лиш у снах ти зі мною літаєш...
Інтернет я листаю, читаю...
Й радію за щастя друзів крилате...
Всім-усім я найбільше бажаю
Кохане плече завжди відчувати.

24.12.2020.

ВОВЧИЦЯ

Католицьке Різдво... Світ веселиться,
святкує... Майже на всіх телеканалах лунає
музика, пісні, вітання... «Україна» транслює
концерт популярного українського співака
Олега Винника. З екрану ллється славнозвіс-
на «Вовчиця», яка стала знаменитою візит-
кою артиста. Пісню співає вся багатотисячна
аудиторія спорткомплексу «Олімпійський»...

Мимоволі я порівняла себе з Вовчицею,
яка (вже вкотре!) сколихнула мою душу...

* * *

Я така ж, наче ота Вовчиця,
Що в ніч вила на місяць новий...
Як і їй, чомусь мені не спиться,
І біль у душі плачевно глухий...
Бо я, мов сама в тій Вовчиці,
Хочу трунок любові ще пити...
Споглядати з коханим зірниці,
Не на місяць самотньою вити!

Ще не хочу Вовчицею бути
І ночами не хочу страждати...
Як вона, любов прагну відчутти,
Її запах щоночі вдихати...
Та, на жаль, я, мов з пісні Вовчиця,
Серед темної ночі одна...
І кохання мені тільки сниться...
Смак якого в душі зберегла.

25.12.2020.

ПРОЗРІННЯ

Моя душа сумує в наріканні,
І я піддалась цій меланхолії...
А треба сонечку радіти зрання
Й за всі здійснені у житті вже мрії...
За донечку-красуню, за онуків,
За правнучку — маленьке янголятко...
За відчуття краси і ніжних звуків...
За вранці кави подане горнятко...
За кожний крок, що роблю я щоднини,
За друзів щирих...за душі натхнення...
За все добро і благодать родини...
За опіку Божу і Благословення!
Тож і радіймо всі за те, що маєм,
Не жаліймо того, що уже пройшло...
З чистою душею рік Новий стрічаймо,
Хай заходить в хату радісне Різдво!

26.12.2020.

РІЗДВО

Різдво у ґаджетах — це не Різдво,
Різдво має бути в нашій душі...
Коли на Його святе торжество
Прийдуть запрошені гості усі!
Різдво в SMS-ках — теж не Різдво,
Це лиш картинки, ролики, вітання...
Різдво — це молитва і Божество,
Подяка за все від рання й до рання...
Різдво — коли Літургія свята
У Причасті нас із Богом єднає...
Коли усе наше грішне життя
Всевишній любов'ю благословляє...
Хай світле Різдво прийде у Ваш дім,
Хай радість і щастя принесе усім
Сьогодні, завтра і кожного дня
На многії і благії літа!

27.12.2020.

ЗИМОНЬКО-ЦАРИЦЕ

Зимонько-царице,
Де ж ти заблудила?
Де свою сніжницю
Срібну загубила?
Чом дітей маленьких
Ти розчарувала?
Де сніжок біленький
На Різдво сховала?
Що ж то за Колядка
Без морозу й снігу?
Не буде маляткам
На санках пробігу!

Та й земля чекає
На шубу святкову —
Без неї змерзає
В негоду зимову!
Зимонько-царице,
Ми тебе чекаєм...
Розв'яжи сніжницю
Над гуцульським краєм!
Хай Різдво щасливе
Буде на землі,
Світле і веселе —
В білім кожусі!

28.12.2020.

ОЙ ТИ, НОВИЙ РОЧЕ

Ой ти, Новий роче,
Братику рідненький,
Будь до нас добрішим,
Аніж рік старенький.
Бо той рік Двадцятий,
Що був високосний,
Вимучив нам душу,
Перемолов кості...
Скільки горя й лиха
Людям він приніс,
Скільки доль хороших
Пустив під укіс...
Хоч любов нас Божа
Скрізь оберігає,
Твоя добра вдача
Теж допомагає...
Будь для всіх щасливим,

Добрим і успішним,
Хай життєві зливи
Минуться з торішнім...
Зітри, Новий роче,
Все лихо на Землі,
Хай будуть лиш хороші
Усі прийдешні дні!

29.12.2020.

Я ГОСПОДА БЛАГАЮ

Я Господа благаю
За добрий Новий рік
І кожному бажаю
Буть кращим, ніж торік.
Бо тяжко щось змінити
Без наших справ і згоди,
Ми маєм зрозуміти
Всі втрати й перешкоди...
Чи правильно живемо?
Що робимо не так?
Куди і з ким ідемо?
Хто ворог, а хто брат?
Не все в житті так гладко,
Та час нам показав
Вузьку й широку кладку
І хто яку обрав!
Я в Господа благаю
Всім щастя і добра,
Щоб рідна Україна
Очистилась від зла!

29.12.2020.

ЗДРАСТУЙ, НОВИЙ РОЧЕ

Здрастуй, Новий роче!
Ми зустрілись знов!
Подаруй нам, друже,
Щастя і любов!
Наділи здоров'ям,
Миром і добром,
Мудрою порадою
Боротися зі злом...
Як нам покінчити
З бідами всіма,
Як без них прожити
До твого кінця!
Знаю, роче, знаю:
Мало віри в нас,
Научи нас, любий,
Берегти свій час...
Може, ти поставиш
Крапку на брехні,
Щоб щасливо жили
Українці всі!
Щоб у ріднім домі
Сім'ї процвітали,
А не в закордоні
Статки заробляли!
Щоби все в нас було,
Як у тій Європі,
А не загнивало
Цвіллю у болоті...
З Богом, Новий роче,
Прийди в кожну хату,
В Бозі вся надія,

З Ним ми всі багаті!
Всіх прохань до Тебе,
Мабуть, не злічити...
Поможи в любові
Дні Твої прожити!
Покінчи з війною,
Вірус прожени...
Заповітні мрії,
Господи, здійсни!

1 СІЧНЯ 2021 РОКУ.

ДОБРИЙ СЛІД

Секундами збігають дні,
Роки хвилинами спливають...
Ніщо не вічне на землі,
А люди слід свій залишають...
Яке життя, такий і слід —
Про це судити поколінням...
І все ж, щоб був хороший плід,
Трудитись треба за сумлінням.
Під камінь той, що десь лежить,
Вода ніколи не тече...
Якщо нічого не робить,
Добро у хату не прийде.
Життя минає швидкоплинно,
Такою є Господня воля...
Тож треба жити повноцінно,
Щоб не зганьбилась ваша доля!
Щоб вас згадали добрим словом,
Щоб шанували весь ваш рід,
Зробіть життя комусь чудовим,
Лишіть нащадкам добрий слід!

02.01.2021.

ПЕРЕД СВЯТОМ РІЗДВА

Новий рік іде по землі,
Замість снігу сонце дарує
І теплом, немов навесні,
Перед святом Різдва всіх чарує.
А, може, він хоче сказати,
Що буде таким увесь час?
Що веселкою буде сіяти,
Що все добре буде у нас?
І надія світиться в душу,
Як сонце незвичне вгорі...
Різдво дорогого Ісуса
Освятить нас усіх на землі!

02.01.2020.

НАДВОРІ ВЖЕ ЗИМА

Душі так хочеться кохання...
Душі так хочеться тепла...
Вона завмерла у чеканні...
А надворі уже зима...
Зима не тільки надворі,
Вона й мене вже посріблила...
Хоча я келих ще в житті
До дна любові недопила...
Душі так хочеться тепла,
Але камін вже догорає...
Хоч доля в нього ще, бува,
Гарячі іскри підкидає...
Ти ці жаринки не гаси,
Підтримай вогник цей стосило...
Щоб ми відчули назавжди:
Коханим бути — це важливо!

02.01.2021.

СПАСИБІ, 2020-Й РОЧЕ!

Я рік Новий вже привітала...
Радію тим, що він прибув,
Але подяку я не склала
Старому року, що минув.
Отож, спасибі, Старий друже,
За всі прожиті в тобі дні,
За успіхи і за невдачі —
Вони для мене дорогі...
Навчили, як потрібно жити,
Як рідних, друзів берегти,
Як світ навколишній любити,
У чому щастя віднайти...
Що все в житті скороминуче,
Ніщо не вічне на землі...
Не гроші й золото блискуче
Мірилом є для нас в бутті.
А людяність, любов, повага...
Щасливі люди навкруги...
Спасибі, роче, за науку!
Ти будеш в пам'яті завжди!

03.01.2021.

КОЛЯДА — 2021

2020- й рік став уже історією... Пролетів,
як одна мить... Зрештою, як і все наше жит-
тя, минає блискавично і безповоротно... За-
лишаються спогади...і плоди нашої праці...
Як, наприклад, моя книжка...

А по землі вже крокує Різдво Христо-
ве 2021 року! Свята вечерея у колі рідних...
Щира довгождана коляда за столом... Тіль-
ки в селі — сумно... Мало де чути дзвінкі
голосочки маленьких колядничків... І вулиці
безлюдні, маломовні, незасніжені... Локда-
ун...

* * *

Помарніло село, посумніло...
Хоч Різдво веселе прийшло,
Людей через COVID змаліло,
Без снігу немов замело...
У вікнах гірлянди горять,
Ялинки вогнями сіяють...
В родинях колядки звучать...
А в селі навіть пси не гуляють.
Локдаун усе принипив,
Щоб вірус смертельний прогнати...
А, може, щоб дух наш убив?
Українців щоб роз'єднати?
Нічого не можна...й ніде,
Мовляв, заразитися можна...
Село без колядки сумне...
Невтішна вулиця кожна...
Але враз під моїм вікном,
«Нова радість» двір сколихала!
Колядка летіла селом —
КОВАЛІВКА КОЛЯДУВАЛА!

08.01.2021.

СПОГАД ПРО РІЗДВО

Переглядаю інтернет... Безліч світлин, відео та інших повідомлень про Різдво-2021... Гарно, урочисто, заможнo...

А в роки моєї юності все було простіше... Але більш душевно, піднесено, щиро... Можливо, це тільки моя думка, але вона надихнула мене написати такі рядки:

Сьогодні третій день Різдва...
А в нас чомусь не ті прогнози...
В уяві спогад вирина:
Сніги в коліна...і морози...
Замети в пояс...сніговій...
Село до ночі колядує...
А ми по юності своїй
Зими холодної не чуєм...
Від хати ходимо й до хати,
З Різдвом Христовим всіх вітаєм...
Приємно ті часи згадати —
Сьогодні вже таких не маєм...
Столи вгинаються від страв,
Прикрас усіх і не злічити...
Чи дух різдвяний більшим став?
Це кожному із нас судити...
А я вертаюсь в шістдесяті,
У той прекрасний час життя...
Душею ми були багаті...
Весела була коляда...

09.01.2021.

А Я — РОМАНТИК

А я — романтик у душі
І цим тримаюсь на плаву...
Сприймаю прикромці усі,
Як в небі хмарку дощову.
А я — романтик... Ще й який!
Таке уже моє життя...
Вітаю кожен день святий
І кожную мить свого буття.
А я — романтик! Що й казати!
Так легше в світі цьому жити,
Журбу і смуток заховати,
Лиш про хороше говорити...
А я — романтик... І все ж таки
Так дива хочу наяву!
Які б не були в нас роки,
Про казку мріємо живу!

03.01.2021.

Я ПРИДУМАЛА ТЕБЕ

Романтика — ЧУДЕСНА ПАНІ!
До всіх приходить залюбки...
Прийшла й до мене на світанні,
Щоб написати ці рядки...
А я придумала Тебе,
Пером душі намалювала...
У серці образ Твій живе...
Я довго так Тебе чекала!
Тому й придумала Тебе —
Героя долі чарівної...

Хоча уява моя жде
З Тобою повісті живої...
От і придумала Тебе —
Мені з Тобою легше жити,
Коли на землю ніч зійде,
У снах з Тобою говорити...
Ось так придумала Тебе...
Вночі душа вірші складає...
Життя прекрасне...і складне...
Його кохання окриляє...

10.01.2020.

ЧАРІВНІ МОЇ СНИ

Ох ці сни! Чарівні мої сни!
Ви є радість мого існування...
Лише ви несете туди,
Де вічно панує кохання...
Де мрії сповняються всі,
Де спокій в душі, насолода...
Де світ заповітних надій,
Мов в спеку нічна прохолода...
Усе це даруєте ви
В замучених хвилях світанку...
Ох ці сни! Чарівні мої сни!
Я жду вас кожного ранку!
Лише з вами танцюю, співаю...
Літаю, мов птах, над землею...
Тільки з вами я відчуваю,
Що я ЖІНКА...з живою душею!

11.02.2021.

ЩО ТАКЕ ЩАСТЯ?

Ми по-різному бачимо щастя:
Хтось в сім'ї його бачить, в родині,
Хтось у грошах шукає, в багатстві...
Хтось в коханні палкім, незрадливим...
І не знати, хто з нас щасливіший:
Той, хто мільйони в банки пакує,
А чи душею хто красивіший
І над усе порядність цінує.
Адже щастя не є одностороннім,
Як не можна одне щось любити...
Справжнє щастя, як море глибоке,
Лише ми таке можемо створити!
У родині, в сім'ї...на роботі...
Вчимося щастя усім дарувати,
Його цінність в любові й турботі,
Щоби справжнім його назвати.

10.02.2021.

ДЕНЬ ВАЛЕНТИНА

Кохайте і будьте коханими —
Це щастя людського вершина!
В взаємності будьте жаданими
У кожен життєвий годину!
Шануйтеся! І Вас хай шанують —
Повага сьогодні в ціні!
Хай квіти щодня Вам дарують,
Обійми солодкі, міцні...
Радійте! І радість даруйте
Коханим своїм дорогим!
Половинок рідних цінуюте —
Неповторним щастям земним!

Щоднини кохайте, любіть —
Не тільки у День Валентина!
Кохання своє бережіть —
Душі сокровенну перлину...

14 лютого 2021 року.

ЗИМОВА КОЛОМИЯ

Коломие моя писанкова,
Найцінніша покутська перлино,
Твоя врода зимова — казкова!
Найкраща сніговиці картина!
Твоя Ратуша давня, велична,
Мов Княгиня у срібній короні,
Вулички, як мережка класична,
Ловлять пух зі сніжинок в долоні...
На все місто вуаль опустилась,
Мов серпанок з тонких павутинок...
Земля килимом білим укрилась,
Зі сріблястих небесних пушинок...
А з покрівель твоїх, Коломие,
Кришталеві звисають коралі...
Діамантами грають Святині,
Позолочені храмові бані...
І каштани...і парки навкруг...
Білопері віночки вдягли...
Спить в полоні льодів сивий Прут...
Завмирає душа від краси...
В цій красі молодята спішать
Поєднати навіки серця...
Дні за днями, мов птахи, летять
До весняного сонця й тепла...

14.02.2021.

ПРИСВЯТИ 2021 РОКУ

ПОДЯКА МЕЦЕНАТАМ

Ковалівським підприємцям, шановним

Петрові Білінському

та

Петрові Дмитруку

за щедre спонсорування

моїх власних видань

* * *

Є таке звання почесне,
Про яке всі мають знати,
Носять його люди чесні —
Благодійні меценати.
Працьовиті і невтомні,
Вони приклад для усіх,
Як створити в своїм домі
Бізнес власний, що не гріх.
Помагають односельцям,
Спонсорують книги в друк...
Добрі ґазди, з щирим серцем —
Наш Білінський і Дмитрук!
Щиро дякую за книжку,
Яка знову вийшла в світ!
Нехай Бог Вам посилає
Усіх благ на многа літ!
Нехай щастя і здоров'я
Запанують в Вашій хаті,
А родини повік будуть
На любов й добро багаті!

11.02.2021.

ОЛЕНІ ПАШНИК

*70-літтю Олени Миколаївни Пашник,
вірної подруги, дорогої сестри,
талановитої людини, колеги
по роботі і творчості...*

Сьогодні у подруги свято —
День зоряного ювілею...
Хоч літ назбиралось багато,
Вона не старіє душею..
І хоч на личку вже є зміни,
І скроні інешм покрились...
В душі не сталось переміни —
Любов у серці залишилась...
Цвіте ромашками й понині,
Які коханий дарував,
І в милім юності пориві
Її ромашкою назвав...
Роки... Роки... В блакитнім небі
Пташками в вирій полетіли...
І тільки пам'ять на папері
Про юність світлу залишили...
А нині в зрілий ювілей
Ромашки друзі дарували...
Щасливий був дарунок цей —
Квітки їй душу зігрівали...

05.01.2021.

БОГДАНУ КЛАПЧУКОВІ

*До 80-ліття шановного
п. Богдана Степановича Клапчука,
поета, Заслуженого працівника
культури України,
Громадського діяча Коломийщини...*

Велике щастя мати друзів,
Таких, як Пан Клапчук Богдан!
Людей Він цінить по заслугі,
Й ціну найвищу має сам!
Йому не треба позичати
Ні мудрості, ані любові,
Себе зумів Він показати
У плідній праці й щирім слові.
Родину цінить понад все,
За рідне місто вболіває,
У дружбі вірність береже,
З душею людям помагає...
Не терпить зради Він нікому
Ані в любові, ні в країні...
Він патріот в крові до скону,
Народу вірний й Україні.
Багато в нього є відзнак
І славних справ в житті чимало,
Він добрий батько, дід...мастак...
Заслуг у Нього є немало...
Шляхів Він легких не шукав,
Робив добро на кожному кроці...
Зі святом Вас, Пане Богдан,
У цьому ювілейнім році!

Хай все добро, яке зробили,
В стократ повернеться до Вас!
Ще многа літ би Ви прожили,
Які Всевишній Вам припас!

25.01.2021.

ДРУЗЬЯМ ПО ПЕРУ

*Всім учасникам альманаху
«Джерельні дзвони»*

Шаную друзів по перу
За добре серце, щиру вдачу,
За працю плідну, нелегку,
Любов до творчості гарячу...
За їх високі почуття
До України і народу,
За мову рідну, що сія,
Як сонце ясне з небозводу.
За дружбу й вірність, поривання
Прийти на поміч будь-коли...
Прийміть найкращі побажання —
В моєму серці Ви завжди!
Ви гідно йдете по стежках
Франка, Шевченка, Українки...
І квітне Слово у книжках
Із кожної у Вас сторінки.

21.02.2021.

ВАСИЛЕВІ ГЛАГОЛЮКУ

*До 70-ліття голови Коломийської
Міськрайонної «Просвіти» шановного
п. Василя Петровича Глаголюка*

«Просвіта» Коломийська
Потужна й знаменита,
Керує нею мудра
Людина працьовита.
Василь Петрович здавна
Життя їй присвятив,
Книжок багато славних
В культурі збагатив...
Відкрив шляхів мистецьких
Для молоді чимало,
Щоби з них українців
Побільше виростало...
Сприяє виданням
Письменників, поетів...
Щоб слово українське
Зазнало гідних злетів.
«Просвіта» всім потрібна,
Як сонце! Як вода!
Вам шана, ЮВІЛЯРЕ,
На многії літа!

12.02.2021.

МИХАЙЛОВІ ПАВЛЮКУ

*До 70-ліття
гендиректора ПП «Писаний камінь»
(м. Косів)
шановного п. Михайла Дмитровича
Павлюка*

Багато є професій
Складних...і найпростіших...
Та книговидання
Чи не найголовніше!
Бо всі ми починаєм
Учитися з книжок,
Без них ми не здолаєм
До знань усіх стежок.
Багато праці треба,
Щоб книжка вийшла в світ,
Спасибі творчим людям
За їх нелегкий хліб!
Велика дяка нині
Михайлу-видавцю,
Життя віддав він книзі
І видав не одну!
Шанують його щиро
Володарі пера...
Друкуйте для нас книги
Ще років хоч до ста!

13.11.2021.

ДОРОГОМУ ЧОЛОВІКОВІ

*До 70-ліття Івана Михайловича Боєчка,
дорогого чоловіка, батька,
дідуся і прадідуся*

Сьогодні ювілей у Тебе —
В букеті життя літ чимало...
Та Ти залишився для мене
Таким, яким покохала.
Душа молода і завзята...
І майстер від всякої справи...
Водійська дорога багата
На різні міста і держави...
Мотав тисячі кілометрів,
Почав з маленької «ятки»...
Возив і туристів, і метрів...
Гасав, наче ас, без оглядки.
Чоловік, і батько, і дід...
І просто хороша людина...
Проживай до сотні ще літ!
Тебе люблять і друзі, й родина!

19.05.2021.

ЮВІЛЕЙ ЗЯТЯ

*До 60-ліття дорогого зятя
Ясінського Романа Миколайовича*

У мого зятя нині свято —
Козацький в нього ювілей!
Я хочу щиро привітати
Його, дружину і дітей.
Бо він керманич добрий, чесний
Сім'ї, родинного човна...
В селі людина він почесна,
Бажає людям всім добра...
Сумлінний він завжди в усьому,
Готовий всім допомогти...
З дитинства відданий футболу...
Для нього друзі, як брати...
Господар добрий, працьовитий...
І батько люблячий, і дід...
Бажаю в день цей знаменитий
Сто років жить на многа літ!

25.08.2021.

СМАЧНІ ВІРШІ

Усім відомий коломийський гуморист, письменник, поет, видавець, заслужений працівник культури України...Микола Савчук запропонував взяти участь у конкурсі «Смачний вірш», в якому потрібно було описати якусь одну зі страв. Я зразу ж відгукнулася і написала вірші про голубці і борщ. На жаль, ніхто не підтримав цей цікавий проєкт, але мої вірші опублікували в новоствореному літературно-мистецькому часописі «Літературна Коломия».

Головний редактор журналу Оксана Фе-diшин запропонувала продовження «смачної» теми і написати ще кілька віршів. Мабуть, це було дуже щире побажання, бо я один за одним написала ще 10 віршованих рецептів. Тому і подала їх під одною темою.

Всі інші твори подано в хронологічному порядку їх написання... Адже кожна людина не живе тільки якоюсь однією проблемою окремо... Різні думки, події, явища... пробігають протягом не те що року, місяця, тижня, а впродовж і одного дня... Отож, всі мої переживання, почуття, тривоги — ВСЕ, ЩО НА ДУШІ, знайшло свій відпечаток на сторінках моєї книжки, яку Ви тримаєте в руках. Щиро дякую Вам за те, що Ви її прочитали...

МІЙ БОРЩИК

Мабуть нема в Україні
Жодної газдині,
Яка борщ би не варила
На обід родині.
Бо є страви в нашім краї
З давен традиційні,
Їх готують люди прості
Й майстри професійні.
Я теж часто борщ готую
За рецептом власним,
Залюбки усіх частую
Цим варивом класним.
Головний продукт у ньому —
Бурячки тушені,
Фасольки, які лиш є,
Й грибочки сушені.
Дрібка солі, дрібка цукру,
Кориця, гвоздика,
Лист лавровий і цибулька,
Червона паприка,
Чорний перець, тмін, петрушка,
Кріпчик зелененький,
З м'ясцем в тісті дрібні вушка,
Сметана свіженька.
Для кольору і кислинки
Лимон зі скоринков
І, накінець, дам смаколик —
Часник з солонинков.
Та зварю ще і кулешку,
Як сонце, жовтеньку,

Її бринзею притрушу...
Їжте здоровенькі!

28.08.2020.

ГОЛУБЦІ

З рисом голубців накручу —
Маленьких, смачненьких,
Та накришу в них шкварочків —
Дрібненьких, масненьких.
Посічу ще петрушечки,
Дам перцю, морквину
Та засмажу на смальчику
Свіжу цибулину...
Накладу їх у чавунчик
Шарами рівненько,
Перекладу грибочками,
Щоб пахли гарненько...
Зроблю смажку пресмачнющу
З кропчику, сметани,
Ніхто не їв ще такої,
Навіть, в ресторані!
Пригощу всіх за столиком
В свої іменини,
Поласує смаколиком
Вся моя родина.
А хто хоче оцю страву
Також скуштувати,
Приїжджайте в Ковалівку,
Буду пригощати!

28.08.2020.

КРУЧЕНИКИ

Уже голубці мої
Та ще й борщ мій червоненький
«Скуштували» читачі
У віршах моїх смачненьких.
Нині ж буду готувати
Для Вас, друзі, щось нове,
Як будете смакувати,
Пригадаєте мене...
Закрутилась я на кухні,
Щоб оце мені зварити?
Тай прийшло мені на думку
Кручеників накрутити.
М'ясце курочки й свининки
Я, на щастя, відшукала,
Порізала на плястерки
І на дошці відбивала..
Склала гарно їх на купку,
На малесеньку часинку,
Щоби для них зготувати
Запашну смачну начинку.
А в пательні вже чекали
Білі грибики варені,
З цибулькою, морковкою
Та з приправами тушені.
В цю начинку ще б натерти
Сиру грудочку твердого...
І крученими крутити
До обіду пресмачного.
Щільно в горщик поскладати,
Із грибів бульйону влити
І на вогнику маленькім

Годин зо дві протушити...
А як на стіл їх подати,
Фантазуйте самі, друзі,
Буде Вам за це подяка
Від гостей всіх по заслугі!

13.01.2021.

БАБЧИНА КАРТОПЕЛЬКА

Колись вчила мене бабця,
Як картопельку варити,
Ще й казала мені ніжно:
«Нехай буде на пожиток!»
А я бабку пам'ятаю,
Мудрість ту її ціную
І для своїх вже онучок
Смачну бульбочку готую.
Вона проста і легенька —
Не якісь там марципани...
Смачна страва ця з давненька,
Не потрібні й ресторани.
А для неї треба взяти
Кілька сирих картоплинок,
Почистити та й порізати
На чотири-п'ять частинок.
Далі — викласти в каструлю
І водичкою залити,
Не забути до смаку
Поперчити й посолити.
Як картопелька звариться,
Відвар геть не виливати,
Бо із нього треба буде
Підливочку готувати.

Підсмажити цибулину
Ще й муки до неї трошки,
Приправою притрусити
І сметанки дві-три ложки.
Розвести отим відваром,
Хай кипить якусь хвилинку,
Тоді вилити в каструлю
У готову картоплинку.
Петрушечки, а чи кропу,
Вже січеного додати,
Хай ще трішки покипить,
Щоб почало загустати...
На тарілочку до страви
Я б крученик ще додала...
Ох, не даром я бабусю
Нині з вдячністю згадала!

13.01.2021.

ГРИБОВА ЮШКА

Ой, багаті наші гори
На гриби біленькі!
Чи варені, чи сушені —
Всі вони смачненькі!
Скільки страв з грибів існує —
Всіх не зрахувати!
А от юшечку грибову
Не слід забувати!
Тож для неї пригодяться
Сушені грибочки,
І цибулька, і часничок,
І олії трошки.

Дрібка солі, дрібка перцю,
Зелені приправи,
Лист лавровий наприкінці
Вкинути до страви...
А ще якби налисничків
З грибами подати,
То кращого смаколика
Вам не скуштувати.
Не зашкодить і до юшки
Домашня локшинка,
І дрібні з грибами вушка,
Й з бринзев кулешинка...
Їдьте в гори, любі друзі,
Грибики збирайте,
І з них юшку на здоров'я
Варіть, наминайте!

14.01.2021.

ЯЄЧНЯ

Мабуть, кожна господиня
Страву цю готує,
А я зараз свій рецептик
Для Вас презентую.
Народився він давно
У сільській родині...
Його можуть готувати
Усі господині...
У каструлю треба влити
Двісті грамів молока,
По дві ложки ще додати
І сметани, й кисляка.

Туди ж двоє яєць вбити,
Дати грудку масла,
Легесенько сколотити,
Щоб була однака маса.
Далі — всипать по дві ложки
Муки з кукурудзи
І білої, пшеничної,
Щоб не було гудзів.
Поперчити, посолити,
Інших приправ дати,
На малім вогні варити,
Легенько мішати.
А як страва ледь загусне,
Вогонь загасити,
Тай кропику, петрушечки
В неї покришити.
Поки збоку вона буде
Пражитись накрита,
Треба шкварків з цибулею
Всмажити досита.
Потім зверху на яєчню
Їх повикладати
І вже можна цей смаколик
На стіл подавати.

14.01.2021.

РИБА З ГРИБАМИ

Кожен знає, що корисно
Рибу споживати,
І беруться, як уміють,
Її готувати.

Та рецептів так багато —
Всіх не прочитаєш...
І готуєш завжди з того,
Що у хаті маєш.
Дві-три риби морожені
Все ж треба купити
Й боровичків з гір Карпатських
Треба насушити.
Отоді уже і можна
Рибу готувати,
Щоби гарно і красиво
На стіл подавати...
Кружечками нарізати
Моркви, цибулини,
Ще би один оселедець
В оцю душенину.
У чавунець на дно влити
Олії три ложки
І викласти в першім шарі
Сушені грибочки.
Другим шаром класти моркву,
Третім — цибулину,
А четвертим обкачену
У муці рибину.
Так шарами викладати
Аж під верх саменький,
Сіллю, перцем посипати,
Щоб було смачненько.
Розчинити в двісті грамах
Теплої води
Трішки грибної приправи
Й вилити туди.

Тоді плівку харчову
Зверху щільно вкласти
І чавунчик вже закритий
На плиту покласти.
Так тушити дві години
На вогні маленькім,
Поки хатою не «підє»
Запах пресмачненький.
Отаку я рибку, друзі,
Люблю готувати...
Приїжджайте в Ковалівку,
Буду пригощати.

15.01.2021.

СИРНИКИ

На віршований сніданок
Сирники готую,
А хто його прочитає,
Того й почастую.
Готуються вони швидко
Без проблем усяких,
Треба сиру домашнього
Вісім ложок взяти.
Двоє яєць в нього вбити
(Від сільської курки),
По дві ложки манки, муки,
Одну ложку цукру.
Все це добре розітерти
До стану такого,
Щоби маса зробилася
Без гудза й одного.
Гарні кульки поробити,

В муку обкачати
І до смажки приступити,
Час не марнувати.
Свіжі сирники тепленькі
Варенням полити
Чи сметани до них дати —
Це вже Вам судити.
Правда, кожна господиня
Свій рецепт вживає...
Добре, коли в свої страви
Ще й любов вкладає.

15.01.2021.

ОЛАДКИ

У віршованім меню
Дам рецепт цікавий,
Про оладки розкажу
До чаю чи кави...
Візьміть стакан кислячка
Та одне яєчко,
Дрібка солі, трішки соди,
Ложку цукру із вершечком.
Далі в мисці все легенько
Вінчиком змішати
І сім ложок із чубчиком
Туди муки дати.
Тісто треба довести
До стану такого,
Щоби грудочок не було,
Ні пучка мучного.
Взяти яблук штук зо три

І шкірочку зняти,
Тоненькими частинками
В тісто нарізати.
Розмішати легесенько
І на сковорідку —
По ложечці викладати
На вже розігріту.
Подавати тепленькими
Рідним до сніданку,
А до смаку ще додати
Варення й сметанку...
Легко й швидко готувати
Це блюдо ранкове...
Може бути і буденне,
І також святкове.

16.01.2021.

ПІЦА НА СКОВОРОДІ

Нині модно й популярно
Піцу замовляти,
Де і з чого лиш беруться
Її готувати.
А я зараз свою піцу
Швидко приготую,
Прийдуть друзі посидіти,
Я їх почастую...
Треба взяти борошна
Дев'ять ложок не чубатих,
По чотири майонезу
І сметани туди дати.
Двоє яєць в тісто вбити,

Добре замісити
І на хвилини зо п'ятнадцять
На столі лишити.
А за цей час нарізати
Ковбасу чи шинку,
Чи сердельку, не маленьку,
Помідор, перчинку.
Ще й натерти шматок сиру,
Спецій різних взяти,
Розігріти сковорідку —
Й піцу готувати.
Влити трішечки олії,
Тісто викласти рівненько,
І накласти всі продукти
Шарами гарненько.
Потім кришкою накрити,
Трохи почекати...
І за п'ять чи сім хвилин
Можна смакувати.
Тож смачного, друзі милі,
Їжте на здоров'я!
Я Вам піцу готувала
З ніжністю й любов'ю.

16.01.2021.

КОТЛЕТКИ НЕЗВИЧАЙНІ

Я котлетки незвичайні
Навчу Вас робити,
Картоплини необхідно
В мундирах зварити.
Почистити і натерти

На крупнішій терці,
Сир й цибулю теж натерти,
Дать петрушки й перцю.
Все старанно розмішати,
Яйце одне вбити
І вологими руками
Котлетки робити.
У сухарях, а чи в муку,
Добре обкачати
І до смажки на олії
Можна приступати.
На тарілку до котлеток
Додати сметани...
І повірте, дуже смачний
Буде Вам сніданок!

17.01.2021.

ТОРТ БЕЗ ВИПІЧКИ

На останок, любі друзі,
Я Вам подарую
Без випічки торт чудовий,
Який я готую.
Не потрібно знань великих
І досвіду мати,
Просто треба в магазині
Три коржі придбати.
У продажі дуже різні
Є коржі готові:
Шоколадні й горіхові,
А також медові.
Ще подбайте про домашню

Півлітру сметани,
Не рідкої, а густої —
Крем пухкіший стане.
Щоб смачніше і гарніше
Торт приготувати,
Треба ягоди в запасі
Усілякі мати.
Всю сметану акуратно
З цукром треба збити
І окремо кожний корж
По черзі мастити.
На крем ягоди розкласти
Щільно і рівненько,
Торт готовий притрусити
Горіхом дрібненько.
Зверху афінів накласти,
Малин чи ожину...
Й помістити в холодильник
На ціленьку днину.
Ще багато смачних віршів
Могла б я писати,
Та перо вже щось нове
Спішить карбувати...

19.01.2021.

НА СТРУНАХ СЕРЦЯ

СИНІ УКРАЇНИ

Слова й музика Марії Боєчко

Урочисто

Лє - тять в си - нім не - бі в клю -
-чах жу - рав - лі, хо - ті - ли б вер - ну - тись во -
-ни до зем - лі. та зо - ря - ми ста - ли у -
-же на - зав - жди і нам на про - шан - ня сум -
-не шлють "кур - ли". - Си - но - чки, си - но - чки, ге -
кри - ла здо - жи - ли за
-ро - ї зем - ні. вас ждуть - не ді - ждуть - ся з вій -
наш мир - ний край. Про це, У - кра - ї - но, завж -
-ни ма - те - рі... Ви // -ди па - м'я - тай!

Летять в синім небі в ключах журавлі,
Хотіли б вернутись вони до землі,
Та зорями стали уже назавжди
І нам на прощання сумне шлють «курли».

– Синочки, синочки – герої земні,
Вас ждуть – не діждуться з війни матері...
Ви крила зложили за наш мирний край.
Про це, Україно, завжди пам'ятай!

За край, його волю, за мову й пісні
Вставаймо до бою – святої борні,
Бо в нас Україна на світі одна,
Як матір, єдина, всіх любить вона.

Небесная Сотне, українські сини,
Звільніть Україну від злої чуми,
Кремлівського ката навік зупиніть
За волю Вкраїни, її славний рід!

Летять десь у небі сини-журавлі,
Вже більш не вернуться у рідні краї,
А нам на прощання з небес шлють вони:
«Ми за Україну життя віддали».

– Сини-патріоти, герої земні,
Вас ждуть – не діждуться з війни матері.
Ви – щит України, надія і цвіт –
Вклоняється в шані вам нині весь світ!

КОБЗАРЮ, РІДНИЙ БАТЬКУ

Вірші й музика Марії Боєчко

Величаво

Коб - за - рю, рід - ний бать - ку, Вкра -
ї - ні по - мо - жи: у зла - го - ді і
прав - ді нас жи - ти на - у - чи, у
зла - го - ді і прав - ді нас жи - ти на - у - чи.

Кобзарю, рідний батьку, Україні поможи:
У злагоді і правді нас жити научи. (2)

Любити рідну землю в усій її красі,
І мову українську, й матусині пісні. (2)

Хай прапор синьо-жовтий під сонцем майорить,
Священний Гімн України в серцях у нас звучить. (2)

Дай мудрості народу і націю єднай,
За долю і свободу ти Господа благай. (2)

Тарасе, рідний батьку, Україну розбуди,
Своїм пророчим словом народ наш просвіти. (2)

КНЯЗЬ РОСИ

Вірші й музика Марії Боєчко

Задушевно

Ой ро - си, ро - си, сріб - ляс - ті
ро - си, ви впа - ли в тра -
- ви, на ді - си... Жаль, вас ні -
- ко - ли вже не торк - нуть -
- ся і не по - ба - чить Князь ро -
- си. Жаль, вас ні - ба - чить
- чить Князь ро - си.

Ой роси, роси, сріблясті роси,
Ви впали в трави, на ліси...
Жаль, вас ніколи вже не торкнеться
І не побачить Князь роси.

} *двічі*

Карпатські ранки, ясні світанки,
Щодень пливете в світ краси,
Та вже ніколи вас не зустріне,
Не привітає Князь роси.

} *двічі*

У ніч серпневу злітає з неба
Яскрава зірка з висоти.
То мчить у гості до тебе, земле,
Душа поета – Князя роси.

} *двічі*

З долин пахучих, лугів квітучих
Лунає пісня, дзвін коси...
Любов до неньки, до України
Черпаймо з серця Князя роси!

} *двічі*

А на могилу, на самотню
Спадають роси – біль сльози...
То плачуть тихо Карпати сині
За своїм сином – Князем роси.

} *двічі*

Я ТАК ЧЕКАВ

романс

Слова і музика Марії Боєчко

3 душет

Я так че-кав, і ти при-йшла, та-ка за-
-мрі - я - на і ніж - на, врод - ли - ва
ще і мо - ло - да, ли - ше ко -
-са чо - мусь вже сріб - на, ли - ше ко -
-са чо - мусь вже сріб - на.

Я так чекав, і ти прийшла,
Така замріяна і ніжна,
Вродлива ще і молода,
Лише коса чомусь вже срібна. (2)

Я погляд твій ловив сумний,
Немов хотіла щось сказати,
І спогад юності щемкий
Не міг з душі я відігнати. (2)

Така близька й така далека,
Єднала нас кохання мить.
Душа летіла, мов лелека,
В осінньо чистую блакить. (2)

Думки вертають у реальність:
Я не самий й ти не сама.
Своя у долі віртуальність:
Я вже чужий і ти чужа. (2)

Я так чекав, і ти прийшла,
Така жадана і так ніжна,
Кохана ще і дорога,
Хоча й коса твоя вже срібна. (2)

ВЕЛИКЕ ЩАСТЯ ЖИТИ НА ЗЕМЛІ

Сл. Василя Данішева і Марії Боєчко

Муз. Марії Боєчко

Мій менший син, на-ле-сенький Ми-хась, Про-
мо-вив сво-є пер-ше сло-во: "Та-то". Про-
стар до ме-не ру-чень-ки ма-лі, А
я не зміг ко-го на ру-ки взя-ти! Бо
ру-ки мо-ї кво-лі, мов чу-жі, Та
ра-дий я, що мо-жу від-чу-ва-ти! Ве-
ли-ке щас-тя жи-ти на зем-лі, Що
є ко-му ме-ні ска-за-ти: "Та-то". Ве-
"Та-то".

The musical score is written on ten staves. The first staff begins with a treble clef, a key signature of two flats (B-flat and E-flat), and a time signature of 12/8. The melody is written in a handwritten style. Chords are indicated by letters above the staves: Cm, Fm, G7, A6, and Fm. The lyrics are written in Ukrainian and are aligned with the notes. The score ends with a double bar line and a repeat sign.

Мій менший син, малесенький Михась,
Промовив своє перше слово: «Тато»,
Простяг до мене рученьки малі,
А я не зміг його на руки взяти!
Бо руки в мене кволі, мов чужі,
Та радий я, що можу відчувати.
Велике щастя жити на землі,
Що є кому мені сказати: «Тато».

} *двічі*

Що я живу з родиною в сім'ї
В своїй державі, на своїй землиці,
Що бачу я кохану і синів –
Життя мого найкращі зірниці.
Я за дітей молюсь щоденно Богу,
За всю рідню, за злагоду в сім'ї.
Я б так хотів звестись на свої ноги –
Ногами доторкатись до землі.

} *двічі*

Я б так хотів пройтися по стежках,
Зустріти сонце разом із синами,
Та доля наша, наче синій птах,
Що десь літа високо над морями.
А ми живемо всі тут, на Землі,
І кожен свій терновий хрест несемо.
За все подяка, Господи, Тобі,
Твою любов у серці бережемо.

} *двічі*

СПОГАД

Сл. Ігоря Геніка

Муз. Марії Боєчко

Запис нот: Мирослав Ільків

Am Dm E7
 ДЕН ТАК НЕ-ПО-МІТ-НО ДО-РО-РІВ ДИ-МОМ ПРО-ХО-ЛОД-НО-ГО СЕР-
 ДО СВІ-ТАН-КУ ЧУ-Ю ЗНОВ І ЗНОВ ТА-ЄМ-НИ-ЧІ РИТ-МИ ТВО-ГО

Am F Dm
 ЯН-КУ. СПО-ГА-ДИ ДА-ЛЕ-КИХ ВЕ-ЧО-РІВ МЄ-ДЯ-ТОГЬ ЗА-СНУ-ТИ ДО СВІ-
 СЕР-ЦЯ, МО-ЖЕ ЩЕ ПО-ВЕР-НЕТЬ-СЯ ЛЮ-БОВ, СЕ-РЕД ЛІ-ТА ДО-ЛЯ ПОСМІХ-

Am AF Dm
 ЯН-КУ. ДО-ТОРК-НУ-ХА ВІС-НО-Ї РУ-КИ, ВІД-ЛІ-НІ КО-ХАН-НЯ ЧУ-Ю
 ЧЕ-ТЬ-СЯ.

C Dm Am
 КРО-КИ... НЕ СПИ-НИ-ТИ БІСТ-РІ-І РІ-КНІ,

F Am
 ТА ДЗВЕ-НЯТЬ ЩЕ Ю-НОС-ТІ ПО-ТО-КНІ.

F Am
 ТА ДЗВЕ-НЯТЬ ЩЕ Ю-НОС-ТІ ПО-ТО-КНІ.

День так непомітно догорів
 Димом прохолодного серпанку.
 Спогади далеких вечорів
 Не дають заснути до світанку.
 До світанку чую знов і знов
 Таємничі ритми твого серця,
 Може, ще повернеться любов,
 Серед літа доля посміхнеться.

Приспів:

Доторкнуся ніжної руки,
В далині кохання чую кроки.
Не спинити бистрої ріки,
Та дзвенять ще юності потоки.

Не тривожся, мила, і не жди
Запашної місячної ночі.
І до моїх снів не приходи,
Не дивися з докором у очі.
У незнану даль біжить ріка,
Розбиває об каміння груди.
Та не знає річка та швидка,
Що назад дороги вже не буде.

Приспів:

Доторкнуся ніжної руки,
В далині кохання чую кроки.
Не спинити бистрої ріки,
Та дзвенять ще юності потоки.

НЕ ЗАБУВАЙ МЕНЕ

Сл. Дмитра Вінтоняка

Муз. Марії Босчко

Запис нот: Мирослав Ільків

Ми-ля, ко-ха-на, сер-цем жа-да-на, Не за-бу-
вай ти, я про-шу, ме-не. Як лиш по-кли-чеш-ві-тр при-
ли-ну, Що-би зі-грі-ти, ро-люб-ко, те-
бе. Як лиш по-
-бе.

Мила, кохана, серцем жадана,
Не забувай ти, я прошу, мене.
Як лиш покличеш – вітром прилину,
Щоби зігріти, голубко, тебе.

} *двічі*

Хочеш, я зорі тобі дістану,
Квітами шлях твій я рясно встелю.
Ти моя перша любов і остання,
Та, для якої я в світі живу.

} *двічі*

Буду я вічність тебе чекати,
Щодня до Бога молитимусь я,
Щоби мені ти знов усміхалась
І щоб сказала: «Щаслива знов я!»

} *довічі*

Казку для тебе нову напишу,
Світ весь до ніг я твоїх покладу,
Бо ти єдина, така жадана,
Та, що найбільше в житті я люблю.

} *довічі*

Я ІДУ ПО ЗЕМЛІ

Воїнам АТО присвячується

Сл. і муз. Марії Босчко

Я і-ду по зем-лі, я і-ду, кож-ний
крок у-се важ-чим зда-ється, та я
впер-то і-ду, не па-даю, хай од-
віт-ру лиш де-ре-во гнеть-ся. Хоч не
леп-ка до-ро-га жит-тя, і нам
тер-ни і-ї ко-лять ра-ни, та жит-
тя-це є ми, ти і я, і лю-
бов, що йде по-руч із на-ми. А... на-ми.

Я іду по землі, я іду,
Кожний крок усе важчим здається,
Та я вперто іду, не паду –
Хай від вітру лиш дерево гнеться!

Приспів:

Хоч нелегка дорога життя
І нам терни її колють рани,
Та життя – це є ми, ти і я,
Це любов, що йде поруч із нами.
А-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а,
А-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а,
Та життя – це є ми, ти і я,
Це любов, що йде поруч із нами.

Але ж я не зігнуся! Ніколи!
Нехай краще мене вже рубають!
Я здолаю усі перешкоди,
Але я не зганьблюсь, не зламаюсь!

Приспів:

Хоч нелегка дорога життя
І нам терни її колють рани,
Та є в цьому житті ти і я,
І любов, що йде поруч із нами.
А-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а,
А-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а,
Та є в цьому житті ти і я,
І любов, що йде поруч із нами.

ЗГАДАЙ, КОХАННИЙ МІЙ

Сл. і муз. Марії Боєчко

Зга-дай ко-ха-ний мій, той час зга-

дай! Як ми з то-бо-ю сірі-лись на-ве-

-ні. Бу-яв то-бі чч-до-вий мі-сяць

май, і цвів бу-зок у всій йо-го кра-

сі. і цвів бу-зок, і цвів бу-

зок, і цвів бу-зок у всій йо-го кра-

-сі. -сі.

ЗГАДАЙ, КОХАНИЙ МІЙ

Сл. і муз. Марії Боєчко

Згадай, коханий мій, той час згадай,
Як ми з тобою стрілись навесні...
Буяв тоді чудовий місяць май,
І цвів бузок у всій його красі.
І цвів бузок, і цвів бузок,
І цвів бузок у всій його красі.

А ти мене легесенько обняв
І ніжно так до серця притулив.
Над нами місяць зорі випасав,
А ти слова любові говорив.
А ти слова, а ти слова,
А ти слова любові говорив.

Яка щаслива я була тоді,
Що й годі десь такої пошукать!
А дні спливали швидко, мов у сні,
Як жаль, що їх не в силі ми вертать.
Як жаль, що їх, як жаль, що їх,
Як жаль, що їх не в силі ми вертать.

Цей спогад знову душу мою рве,
Чому в житті нас доля розвела?
А та весна у пам'яті живе,
Хоч і на скронях квітне сивина.
Хоч і на скронях, хоч і на скронях,
Хоч і на скронях квітне сивина.

ЦІНУЙМО МОМЕНТИ, ЦІНУЙМО

Сл. Олександри Михайлюк

Муз. Марії Боечко

Ці- нуй-мо мо-мен-ти, ці- нуй-мо, в мо-
мен-тах все на-ше бут-тя. Ці-
- нуй-мо мо-мен-ти, бо зна-єш, з них
зі-тка-но на-ше жи-ття. Ці-
- нуй-мо мо-мен-ти, сма-куй-мо, ко-
-ли у-смі-ха-є-мося ми, ці-
- нуй-мо мо-мен-ти, ці- нуй-мо, по-
-вір, що без-цін-ні во-ни.

ЦІНУЙМО МОМЕНТИ, ЦІНУЙМО

Сл. Олександри Михайлюк

Муз. Марії Боечко

Цінуймо моменти, цінуймо!
В моментах все наше буття.
Цінуймо моменти, бо знаєш,
З них зіткане наше життя.
Цінуймо моменти, смакуймо,
Коли усміхаємось ми,
Цінуймо моменти, цінуймо,
Повір, що безцінні вони.

Цінуймо моменти, цінуймо,
Коли наші очі горять,
Цінуймо все те невловиме,
Коли в нас є щастя печать.
Цінуймо моменти, цінуймо,
Бо то є нитки золоті,
Із золота наших моментів
Гаптовані долі людські.

Цінуймо моменти, ти чуєш,
У кожного мірка своя,
Цінуймо, цінуймо моменти,
Бо є в них глибінь неземна.
Цінуймо моменти, цінуймо,
Коли є щасливими ми,
Цінуймо моменти, цінуймо,
Бо є неповторні вони.

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА

Слово автора	3
--------------------	---

ВСЕ, ЩО НА ДУШІ

Метеором рік пролетів	8
Різдвяний подарунок	9
Душі так хочеться тепла	11
Спішу любити	13
Найкраще почуття	14
Душа не старіє ніколи	14
Живіть зараз, у цю мить	15
Україно моя, Берегине	15
Спомин	16
Лютий	17
Хто ти є?	17
Доброта	18
Простити можна усе	18
Героям України	19
День письменника	20
Божа воля	21
Звернення до українців	21
Це — не любов	22
Думки про тебе	23
Карантин	24
Тебе пам'ятають, Тарасе	26
Фото минулого століття	27
Як живемо?	29
Доленосний крок	29
Україна у вогні	30
Христос воскрес!	30

Молитва моя	31
Наше життя.....	32
Випадкових зустрічей нема	33
Далекий спогад.....	33
Весна — 2020	34
Дзеркало душі — очі.....	36
Пером душі.....	36
Світ прекрасний	37
Божа краса	38
Ніщо не забуто	38
Kovid-19	40
Карантинний експромт	41
Старі фотографії	41
Подарунок від мами.....	43
Перемога	43
Хто сказав, що ми відкохали?	44
Інколи буває у житті.....	44
Не варто любити тих.....	45
Совість людини	46
Незборима сила.....	47
Пам'яті Любомира Гузара	48
Мій бідний народі!	49
Буває так... ..	50
Світ музики	50
Життя — арена	52
Усе вже написано.....	53
Співай собі, людино!	53
Що означає жити?	55
Правильний вибір.....	56
Ти — початок мій... ..	57
Випробування	58
Болючий факт.....	59

Молодість і старість	60
Конституція України	61
Слово Господнє	61
Українське диво	62
Клята політика	64
Пустеля душі	64
Думки про тебе	65
Тарілочка	66
Лірика	68
Моя Україна у муках	69
Праведні путі	70
Справжня насолода	70
Флешмоб друзів-поетів	71
Ціна дружби	73
Яка твоя літера?	73
«Джерельні дзвони-23»	74
Ну і липень!	74
Хвилююча мить	75
Подяка Господу	76
День дружби	77
Кохання папороті цвіт	77
Боже Благословення	78
Моє серце	79
Нічна рапсодія	79
Крізь призму душі	80
Серпень	81
Розбита чашка	81
Душі сакральне полотно	82
Світанковий щем	83
Посивіле признание	84
Кохання не купиш	84
Рідні Карпати	85

Преображення Господнє - Спаса	86
Останній поцілунок літа	86
Джерельний плач	87
Догорає літо	87
Пам'яті Квітки Цісик	88
Сон осінньої ночі	89
У кожного доля своя	90
Я хочу бути щаслива	90
Самотні ночі	91
Не судіть мене	92
Архангелу Михаїлу	93
Рандеву Лайми	94
Нагорода	94
Що нам треба?	95
Змінім цей світ	96
Будьмо, як діти	97
Незабутня зустріч	98
Заробітки	99
Новітні раби	100
Вибори -2020	101
Мій Космач	102
Ідеальні люди	104
Жовтень-2020	104
Листопад (романс)	105
Лишаймось добрими людьми	106
Наймиліша весна (романс)	107
Празник у селі	108
Келих юності	108
Бермудський трикутник	109
Диктант єдності	109
Все, що на душі	109
Ніщо не буде, як колись	110

Дорога на Косів	111
Світлій пам'яті мами	112
До Гідності і Свободи.....	113
Найцінніша валюта	114
Будьмо гідні.....	115
Найвища краса.....	115
Людські почуття	116
Про Бога пам'ятай.....	116
Я тішу себе думками.....	117
Важко мені... ..	118
Ми — сильні	118
Книга Буття	119
Хустка українська	120
День Андрія.....	121
Новий Майдан	123
Незбагненний світ.....	124
Карпатські гори	125
День Миколая Чудотворця	126
Бувають дні... ..	126
Кохане плече	127
Вовчиця	128
Прозріння	129
Різдво	130
Зимонько-царице	130
Ой ти, Новий роче!	131
Я Господа благаю	132
Здрастуй, Новий роче.....	133
Добрий слід.....	134
Перед святом Рідзва.....	135
Надворі вже зима	135
Спасибі, 2020-й роче!	136
Коляда-2021	136

Спогад про Різдво	138
А я — романтик.....	139
Я придумала тебе	139
Чарівні мої сни	140
Що таке щастя?	141
День Валентина	141
Зимова Коломия	142

ПРИСВЯТИ 2021 РОКУ

Подяка меценатам.....	143
Олені Пашник.....	144
Богданові Клапчуку.....	145
Друзям по перу	146
Василеві Глаголюку	147
Михайлові Павлюку.....	148
Дорогому чоловікові.....	149
Ювілей зятя	150

СМАЧНІ ВІРШІ	151
Мій борщик.....	152
Голубці	153
Крученики	154
Бабусина картопелька	155
Грибова юшка.....	156
Ячня.....	157
Риба з грибами	158
Сирники	160
Оладки.....	161
Піца на сковороді.....	162
Котлетки незвичайні.....	163
Торт без випічки.....	164

НА СТРУНАХ СЕРЦЯ

Сини України	166
Кобзарю, рідний батьку	168
Князь роси	169
Я так чекав.....	171
Велике щастя жити на землі	173
Спогад.....	175
Не забувай мене	177
Я іду по землі	179
Згадай, коханий мій.....	181
Цінуймо моменти, цінуймо	183

БОЄЧКО Марія Іванівна

ВСЕ, ЩО НА ДУШІ

“Писаний Камінь”

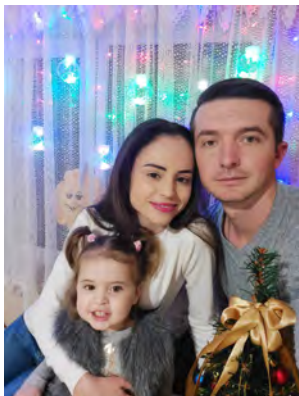
Косів

2021

Головний редактор	Марія Боєчко
Музичний редактор	Мирослав Ільків
Видавець	Михайло Павлюк
Технічний редактор	Віталій Стефурак
Помічник редактора	Іван Боєчко
Обкладинка	Інтернет

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083
Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28.
Тел: 067 342 07 47
E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 16.03.2021. Формат 60х84\16.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Умов. друк. арк. 6,74. Обл.-вид. арк. 1,98.
Тираж 120 прим. Замовне 523.

Мама. 1989 р.

Бабуся, дочка, внучка. 1990 р.

Ансамбль «Родина». 1989 р.

П'ять поколінь. 2019 р.

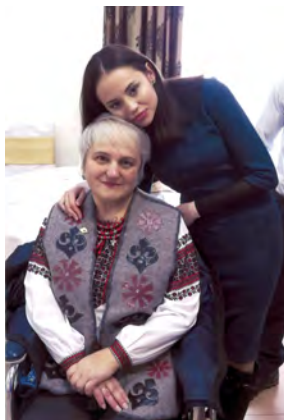
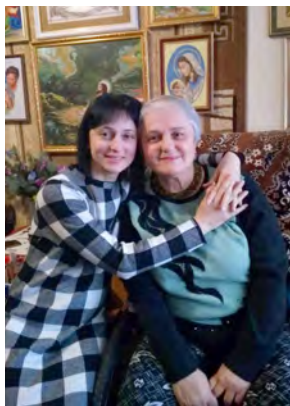
У колі друзів по перу

Творчі зустрічі літераторів.
Ковалівка. Уторопи. 2018 р.

У колі рідних. 2019-2020 р.р.

